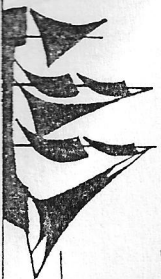
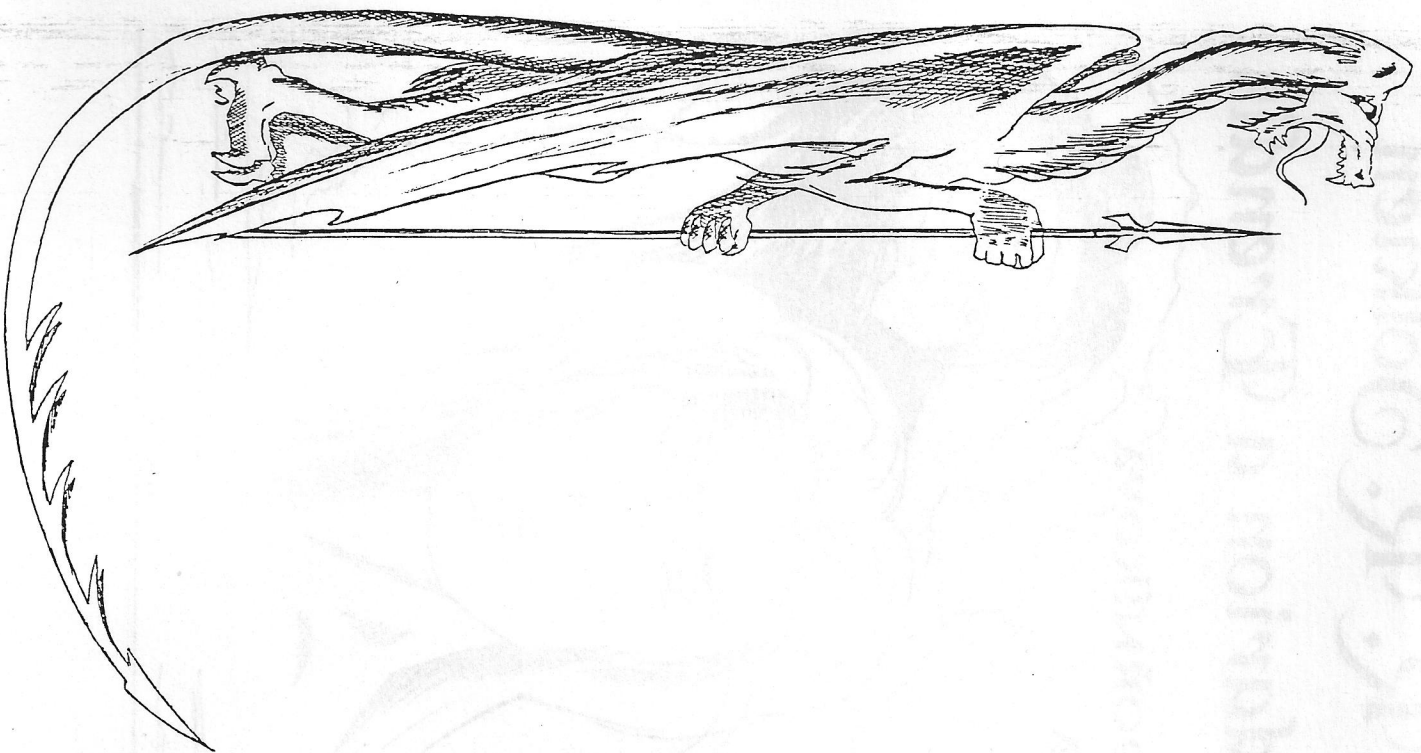

J. R. R. Tolkien

Aldarion a Erendis

ΝΑΜΟΡΝΙΚΟΝ
ŽENIA

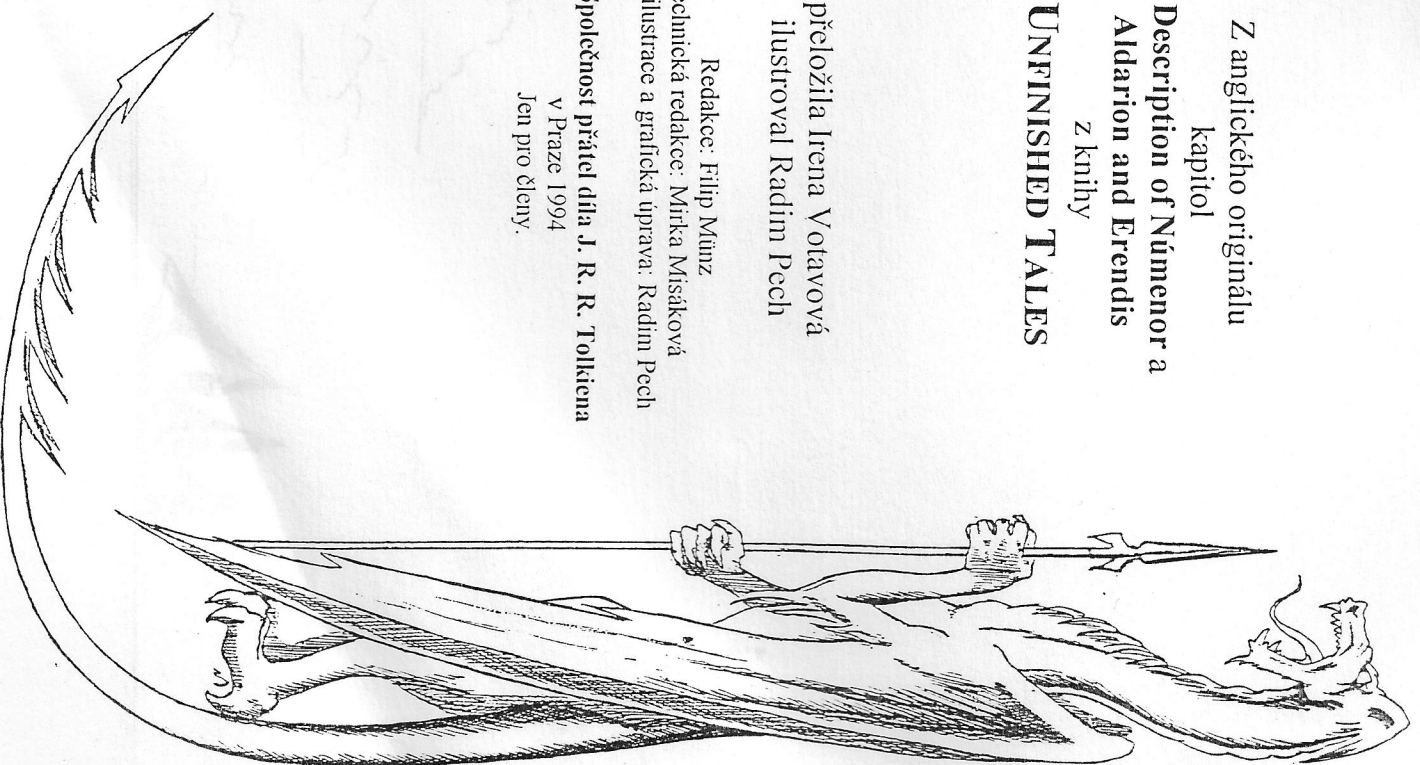
Z anglického originálu
kapitol

**A Description of Númenor a
Aldarion and Erendis
z knihy
UNFINISHED TALES**

přeložila Irena Volavová
ilustroval Radim Pech

Redakce: Filip Münz
Technická redakce: Mirka Misařová
Titulní ilustrace a grafická úprava: Radim Pech

Vydala Společnost přátel díla J. R. R. Tolkiena
v Praze 1994
Jen pro členy.

POPIS OSTROVA NÚMENORU

Pojednáni o Ostrově Númenor, které zde následuje, se odvozuje z popisů a jednoúčelých náčrtků, jež byly dlouho uchovávány v záznamech Kráľu Gondoru. Ve skutečnosti představují jen malou část všeho, co bylo napsáno, neboť Númenorskí učenci vytvořili mnoho přirodozpytných a zeměpisných pojednání; ale tyto jako téměř vše z umění a věd Númenoru na jeho vrcholu zmizely při Pádu.

Dokonce i ty doklady, které byly uchovávány v Gondoru nebo v Imladris (Kde Elhond opatroval zbylé poklady

Země Númenor se obrysem podobala pěticípé hvězdě nebo pentagramu se střední částí širokou asi dvěstěpadesát mil od severu k jihu a od západu k východu, která byla rozšířena o pět poloostrovních výběžků. Tyto výběžky byly považovány za samostatné kraje a jmenovaly se Forostar (Severní země), Andustar (Západní země), Hyarnustar (Jihozápadní země), Hyarrostar (Jihovýchodní země) a Orrostar (Východní země). Střední část se nazývala Mittalmar (Vnitrozemí) a neměla pobřeží, mimo zemi u Rómenny a konce jejího zálivu. Avšak malá část Mittalmaru byla oddělena od zbytku a nazývána Arandar, Kráľovská země. V Arandoru ležel přístav Rómenna, Menelarna a Armenelos, Město kráľů;

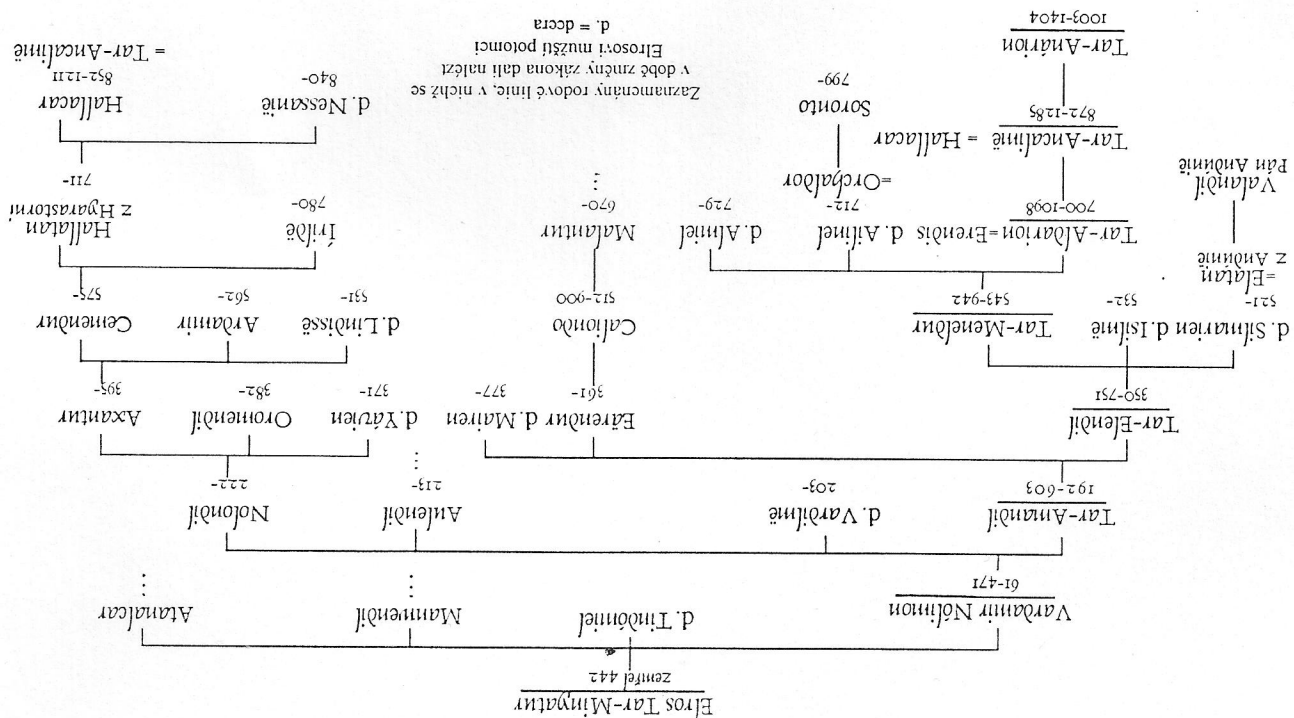
Severního Númenorského kráľovství) byly uchráněny před zřítou a zničením pouze díky opo-mentu. Neboť ačkoli přezvlší ve Stredozeemí „touzili“, jak říkali, po Akalabeth, Padlém, a nikdy ani po dlouhých věcích nepřestali na sebe do jisté míry pohlízet jako na vyhnance (když už bylo jasné, že Země Daru byla odejmuta a Númenor zmizel navždy), všichni až na výjimky považovali studování toho, co zůstalo z jeho historie, za bezcenné, plodící jen marnou lítost. Příběh o Ar-Pharazônovi a jeho bezbožné armádě je vše, co bylo v pozdějších věcích všeobecně známo.

a vždy to byl nejlidnatější kraj Númenoru.

Mittalmar se vyvyšoval nad výběžky (neuvazujíc výšku jejích hor a kopců); byl to kraj lučín a nízkých pahorků a rostlo zde málo stromů. Blízko středu Mittalmaru stála vysoká hora nazývaná Menelarna, Nebeský pilíř, zasvěcená uctívání Enu Iluvataru. Ačkoli nižší svahy hory byly pozvolné a porostlé travou, zvedala se stále příkřeji a na vrchol se výšplhat nedalo; ale byla na ni vystěna spirálovitě se vinoucí stezka, jež začínala při jejím úpatí na jihu a končila u severního okraje vrchoľku. Neboť vrchol byl trochu zploštělý a proláklý a mohl pojmut velké množství lidí; ale zůstal nedotčený v průběhu celé historie Númenoru. Někdy tam nestála žádná stavba, žádný oltář; dokonce ani hromada neopra-

Časné generace Eřrosova rodu

Forostar byl nejmenše úrodnou částí; kamennou, málo zalesněnou, jen na západních svazích náhorních vršesoviřt byly jedlové a modřinové lesy. Směrem k severu se země zdvihala do skalnaté vysocřny a tam se vysokřy Soronöřil přikřie vypinal z moře v obřosvřskřch útesech. Zde bylo sídlo mnoha ořilů; a v tomto krajř Tar-Meneľdur Eľentimo postavil vysokou věž, z níž mohli pozorovat pohřby hvëzd.

Andustar byl v severnř částř také skalnatř, s vysokřmi jedlovřmi lesy hľedicmi na moře. Měl řř malé zřtöky směrem na západ, zřřiznuté do vysokřny, ale zde na mnoha místech útesy nesahaly až ke břehu moře a při řeřich ipatř se rozklãdala plochã země. Nejsevernějšř z nich byla nazřvãna Zřtök Aundunë, neboť tam byl velký přřstav Aundunë (Zãpad slunce) a město na břehu a mnoho dalřich sídel spřilhãjicřch na přřkrö svahy z nřm. Věřřina jřznnř částř Andustaru byla úrodnã a byly tam také velké lesy; březové a bukové ve vyšřich polohãch a v nižřich údolich dubové a jilmové. Mezi vřběžky Andustaru a Hyarnustaru byla velká zřtökã, která se jmenovala Eldanna, neboť hľeděla k Eressëi. Země kolem nř, chrãnenë ze severu a otevřene zãpadnřmu moři, byly teplë a nejvice tam přřšlo. Ve středu zřtöky Eldanna byl nekrãsnějšř ze vřech přřstavř Nūmënoru, Zelenř Eldalondë, a sem v dřivějšřch dnech rychľe blãľe lodř Eldar z Eressëy přřplouvaly nejěastějšř.

Vřdë kolem tohoto místa, nahöře na přřmořřskřch svazich a daleko do vnitřozemř, rostly stãle zelenë a vonnë stromy, přřnesenë ze západu, a tak se jim tam dãřilo, že Eldar řřkali, že je to téměř tak krásnř přřstav jako na Eressëe. Byly největřim potěšenřm Nūmënoru a zpřivalo se o nich v mnoha přřsnich dlouho poté, co byly zniöřeny navřzky, neboť jen málo jich kvělo na vychod od Země Daru: *ololarrë* a covanřch kamennř; a Nūmënorci za dnř své slãvy neměli žãdnou jinou podobu chrãmu až do přřchodu Saurona. Nikdy tam nebyla přřnesena zbraň nebo nástroj a nikdo tam neměli pronľuvřt, vyřna Krãle. Jen třřkrat do roka Krãľ pronľoval, sklãdãje modľibu za přřchãzejřci rok na *Eřilkyerme* v prvňch dnech jãra, chřvalu Eřru Iľuvataru na *Eřilalidie* o letnřm slunovratu a dikľivzãdnř jemu na *Eřilhalidie* na konci podzřmu. Tehdy Krãľ pěřřy vystoupil nahoru, následovãn velkřm zãstupem ľidi oděnenřch v blãe a ověněnřch, ale mľčicich. Jindy směři lidë vřřpřhat na vrchol sami nebo spoleěně; ale řřã se, že toho bylo takovë, že ani kdyby tam byl dopravěn cizinec neznanř Nūmënoru a celë jeho historie, neodvãřili by se pronľuvřt nahlas. Žãdnř ptãk tam nikdy nevyletel, kromë ořilů. Jestľiže se kdokoli přřblížili k vrcholu, hned se objevili řř ořfove a usedli na řř skãly blřzko zãpadnřho okrajë, ale v ěase řř modľieb nescustopovali, zřřstãvajice na obľoze a vřãšëjice se nad lidem. Byli nazřvãni Svěřkovë Manvěho a věřlo se, že je vřřsal z Amanu, aby sřřěřřli Svãtou horu a celou zemř.

Zãklãdna Meneľtarny se zvolna svãzovãla do okolnř planiny a vyblãhala pěti dlouhřmi hřebenř jako kořeny ve směru pěti vřběžkř pevny; řřãlo se jim Tarnasundar, Kořeny Pľiře. Poděř vrcholu jňhozãpadnřho hřebene se stou- pařci szezka blřzla k hoře, a mezi timo hřebenem a tim na jňhovřchodě se země svãzovãla do měľkěho údolř. To se jmenovãlo Norran, Údolř hřobek, neboť na jeho zãěãtku byly ve skãle u zãklãdř horř vytesãny komory, v nichž byly hřobky Krãľř a Krãľověn Nūmënoru.

Ale z největřř částř byl Mittalmar zemř pastvin. Na jňhozãpadě byly zvlňěnë travnatë pahorky; a tam, v Emeni, byl hlavnř kraj ověãkř.

- 20 *Elanor* byl malý zlatý kvítek v podobě hvězdy, rostl také na pahorku Cerin Amroth v Lohlorianu (*Spoledenstvo Prstenu* II, 6). Sam Křepelka dal jeho jméno své dceři na počest Froda (*Obava Krále* VI, 9).
- 21 Viz výše, pozámka 10 o Erendisíně puvodu od Bereth, sestry Morwenma otcem Baranuda.
- 22 Tvrdí se, že Nímenorejci, jako Eldar, se vykyňali plevelu dětí, jestliže předváděli jakýkoli prarodopodobný rozehled mužů a žen mezi početím dítěte a jeho ranými roky. Aldaron zůstal ve svém domě po narození své dcery podle Nímenorejckých předstáv o tom, co je vhodné, jen velice krátkou dobu.
- 23 V pozámce k "Radě Žezla" v té době je v historii Nímenoru řečeno, že tato rada neměla žádnou pravomoc narizovat králi, jenom radit; a po žádce takové moci dosud neouzliha ani nesnila jako o nyní. Rada byla složena z členů každé části Nímenoru, ale Králiv Dědic byl po prohlášení také jejím členem, takže se mohl učít o vládě zemí; a jiné také mohli povolat Král nebo požádat, aby byli vybráni, pokud měli zvlášť velkou znalost věcí, kdykoli během rokování. V té době byli v Radě jen dva členové, kteří (kromě Aldarona) byli z rodu Eirosora: Valhandil z Anduiné za Andustar a Hallatan z Hyarostaru za Mithmar; ale nevěděli za svá postavení puvodu nebo bohatství, ale uctě a lásce, v níž byli chováni ve svých zemích (*Akalibáběh* se praví že „Pan z Anduiné byl vždy jedním z hlavních radců Žezla“).
- 24 Je zřejmé, že Ercinionovi bylo dáno jméno Gil-galad, „Zářící hvězda“, protože jeho přílba, brnění a šití vykládané stříbrem se vsazeným znakem bílých hvězd zářily z dálky jako hvězda v slunečním nebo měsíčním světle a z výšky mohly být pozorovány cihm znakem na velkou dálku.
- 25 Nebyly dokončeny jin, avšak přístav byl nakonec obnoven jeho následovníky.
- 26 Na druhé straně, zkomů mužský dědic odmítnout nemohl; ale jakmile se stal Králem, mohl se kdykoli Žezla vzdát, mužský dědic mohl ve skutečnosti ihned postoupit Žezlo svému přírozcnému dědici. Pak se předpokládá, že vládl alespoň jeden rok; a to byl případ (jedný případ) Vardamira, Eirosora syna, který nastoupil na trůn, ale dal Žezlo svému synu Amandilovi.
- 27 Jinde se říká, že toto pravdivo „Královského snatku“ nikdy nebylo věci zákona, ale stalo se záležitostí pyčely: „příznak nřisu Slinu, poněvadž se stal usmrtným, když rozdl mezi rodem Eirosorvým a jinými rody v dělce žřova, síle nebo schopnostech se zmenřli nebo zcela zmizeli“.
- 28 Toto je zvláštní, protože Amáron byl Dědicem za Ancalimna žřova. V "Radě Eirosorv" se říká jen to, že Amáronovy dcery „se vzdaly Žezla“.

lauriclassé, messamella, vardarimna, tantiqulassé a yarvanamiré s kulatými a nudými plody. Květy, listy a kůra vydávaly sladké vůně a celá země byla naplněna jejich směsí; proto byly nazývány Nismaldar. Vonné stromy, mnohé, i když ne tak hojně, byly zasaženy a rostly i v jiných částech Nímenoru; ale jediné zde rostly mohutné zlaté stromy *malinoré*, dosahující po pěti stoletích výšky téměř stejné jako na Eressée samotné. Jejich kůra byla stříbrná a hladká a větve trochu pozvednuté jako u buků; ale kmeny měly vždy pouze jediny. Jejich listy jako ty bukové, ale větší, byly sřechu světle zelené a zespodu stříbrné, třpytící se ve slunci; na podzim neopadávaly, ale barvily se blede žlutě. Na jaře měly zlaté květy v trsech jako třeseň, které květy celé lejo; jakmile se květy rozvily, listy opadaly, takže na jaře a v létě měl háj *malinoré* koberec a sřechu ze zlata, ale jeho sloupy byly šedě stříbrné. Plodem byl oříšek se stříbrnou skorůpkou; některé dal Tar-Aldaron, šestý Král Nímenoru darem Králi Gil-galadovi z Lindonu. V té zemi se neuchytily, ale Gil-galad dal několik své přítulné Galadriel a pod její moci rostly a květy v sřezené zemi Lohlorien u řeky Anduiny, až poslední Vznešení elfové nakonec opusili Středozemi; ale nedosáhly výšky ani mohutnosti velkých hájů Nímenoru.

V Eldaloně se vlévala do moře řeka Nunduné a cestou vytvářela jezírko Nisinen, které bylo tak pojmenováno kvůli množství sladce vonících keřů a květů, jež rostly na jeho březích.

Hyarnustar byl v západní části kraj hornatý, s velkými útesy na západním i jižním pobřeží; ale na východě se rozkládaly velké vinice v teplém a úrodném kraji. Výchěžky Hyarnustaru a Hyarostaru se od sebe široce rozšiřovaly a na těch dlouhých březích se moře a země stýkaly tak pozvolna jako nikde

jinde v Nímenoru. Zde úřil Siril, největší řeka země (neboť všechny ostatní kromě Nunduné na západě byly prudké a krátké bystriny žeroucí se k moři), která pramenila pod Menehtarrem na údlí Noirina a ubíhající Mithmarrem na jih, stala se na svém dolním toku pomalým proudem s mnoha zátočkami. Nakonec se vlévala do moře uprostřed zelených močálů a rákosin a množství jejích malých ramen si nalezalo své měnící se cesty velkými písčiny; neboť po mnoho mil se po obou březích rozkládaly široké bílé pláže a šedá štěrkovitě a zde také většinou sídlili rybáři ve vesnicích na pevně půdě uprostřed močálů a tůní, z nichž hlavní byla Nindamos.

V Hyarostaru rostlo velké množství stromů rozmanitých druhů, také *lauriniqué*, z něž se lidé těšili pro jeho květy, neboť jiné užiti neměl. Toto jméno dostal kvůli svým žlutým květům, jež visely v dlouhých hroznech; a někteří, kdo slyšeli od Eldar o Laurelinu, Zlatém stromu Valinoru, věřili, že pochází od onoho velkého Stromu, byv sem přinesen jako semínko Eldar z Eressée; ale nebylo tomu tak. Od dnů Tar-Aldarona se objevily v Hyarostaru velké plantáže pro opatřování dřeva na stavbu lodí.

Orrostar byl chladnější kraj, ale byl chráněn před studenými severovýchodními větry vysokou, která vysyřávala ke konci výchěžku; ve vnitřní oblasti Orrostaru se pěstovalo mnoho obilí, hlavně v částech blízko hranic Arandoru.

Celá země Númenor byla položena tak, jako by byla vzdvižena z moře, ale nachýlená k jihu a trochu na východ, a kromě na jihu téměř všude spadala k moři v příkrých útesech. Prácků, kteří sídlili blízko moře, plavali a potápěli se v něm, bylo v Nímenoru nespočetně. Námorníci říkali, že i kdyby byli slépi, poznali by, že se jejich loď blíží

k Númenoru, podle velkého křiku práků na pobřeží, a když se nějaká loď blížila k zemi, mořští ptáci se vznášeli ve velkých hejnech a poletovali nad ní, radostně ji vítajíce, neboť nikdy nebyli zabitími nebo záměrně nušeni. Někteří doprovodili loď na jejích plavbách, dokonce i ty, jež pluly do Středozemě. Stejně tak ve vnitrozemí Númenoru bylo práků nespočítaně, od *kirinki*, kteří nebyli větší než strážníci, ale celí šarlatovi, s hlasy pípajícími na hranici lidské slyšitelnosti, po velké orly, jež byli považováni za zasvěcené Manwému a nikdy nebyli pronásledováni, dokud nepřišly dny zla a nenávisti k Valar. Neboť dva tisíce let, od dnů Elrose Tar-Minyatura až do časně Tar-Anclimona, syna Tar-Atanamirora, bylo na vrcholku věže Králova paláce v Armenelosu hnízdo; a tam jeden pár vždy hnízdil a žil z dobrovolnosti Krále.

V Númenoru všichni cestovali z místa na místo koňmo, neboť Númenorejci, muži i ženy, nacházeli v jízdě potěšení, a všichni lidé té země konečně mlouvali, vážili si jich a vybrané je zapořařovali. Koně byli navykli poslouchat a odpovídat na zavolání na velkou dálku ve starých přibězích se pravi, že když vznikla velká láska mezi lidmi a jejich obhbenými orly, ve velké nouzi mohli být povolaní pouhou myšlenkou. Proto silnice v Númenoru většinou nebyly dlážděné, nýbrž vybudované a udržované pro jízdu na koni, ponevadž kočery a povozy se v raných stoletích používaly málo a těžké náklady se převažely po moři. Hlavní a nejstarší silnice vhodná pro vozy vedla od nejvyššího přístavu Rómenny na východě do královského města Armenelosu a odtud do Udolí hrobek a k Menelarmě; a tato cesta se brzy prodloužila do Ondosa uvnitř hranic Forostaru a odtud do Anduně na západě. Po ní jezdily vozy, které vezly

kámen ze Severních zemí, jenž byl nejvíce ceněn pro stavbu, a dřevo, na něž byly bohaté Západní země.

Edain si přinesli do Númenoru znalosti mnoha řemesel a mnoho řemeslníků, kteří nejen že uchovávali vlastní znalosti a zvyky, ale učili se u Eldar. Ale mohli si se sebou vzít jen málo materiálu, leda na své nářadí, a dlouho byly v Númenoru všechny kovy vzácné. Přinesli s sebou mnoho pokladů zlata, stříbra i dráhokamů, ale v Númenoru tyto věci nenačázeli. Mlouvali je pro jejich krásu a byla to tato láska, jež v nich v pozdějších dnech probudila chtivost, kdy upadli do Sínu a ve svém jednání s menšími lidmi Středozemě se stali pyšnými a nespravedlivými. Od elfů z Eressey za dnů jejich přátelství někdy dostávali dary zlata a stříbra a klenotů; ale tyto věci byly v raných staletích vzácné a ceněné, dokud se moc Krále nerozšířila na pobřeží Východu.

Některé kovy v Númenoru našli, a jak jejich dovednost v dolování a lavení rychle vzrůstala, věci ze železa a mědi se staly běžnými. Mezi řemeslníky Edain byli také zbrojníci a díky učení u Noldor dosáhli velké zručnosti v kování mečů, osířích seker, hlavíc kopi a noží. Meče Cech zbrojníků kovali stále, kvůli uchování znalosti, i když většina jejich práce byla využívána na utváření nástrojů pro užití v míru. Král a většina velkých náčelníků vlastnila meče jako dědictví po svých otcích; a někdy věnovali meč jako dar svým dědicům. Pro Králova Dědice byl kován nový meč, aby mu byl předán v den, kdy mu byl jeho titul udělen. Ale žádný muž v Númenoru nenosil meč a po dlouhé roky bylo v té zemi skutečně málo zbraní vyrobených pro válku. Měli sekery, kopi a luky a lukostřelba ve stoje i na koni byla hlavním sportem a zábavou Númenorejců. V pozdějších dnech, ve válkách ve Středozemí, to

9 Řeka byla poté nazývána Gwathló neboh Šcarava a přístav Lond Daeu.

10 Stovný se *Silmariillionem*. „Lidé z toho domu [j. Bëorval měl vřasy unavé nebo hnědé a šedé oči.“ Podle rodokmencu rodu Bëorova Erendis pocházela od Berehli, jež byla sestrou Baragunda a Belgunda, a tedy tetou Morven, matky Turina, a Rian, matky Tuora.

11 O rozdílné délce života viz poznámka 1 k „Rodu Elrosoru.“

12 Ke stromu *olivalivé* viz „Popis Númenoru.“

13 Toto má být chápáno jako žle známí.

14 Stovný s *Akallabêh*, kde se pravi, že za dnů Ar-Pharazóna „nejednou se velké loď Númenorejcu potápěla, a nevracely se do přístavu, přestože od východu Hvězdy je až do té doby takové hoře neposílho.“

15 Valandil byl Aldarionuv bratrane, neboť byl synem Silmarilra, decty Tar-Elendilla a sestry Tar-Meneldura Valandil, první z Ranu z Anduně, byl předek Elendilla Vysokého, otce Isildura a Anáriona.

16 *Erikyverne*: „Modlitba k Ernovi.“ slavnost jara v Númenoru, viz „Popis Númenoru.“

17 V *Akallabêh* je řečeno, že „občas, když byl vzduch čistý a slunce na východě vyhlíželo a daleko na západě rozcenávali bílé zářící město na vzduchem břehu, velký přístav a věž.

V oněch dnech byli totiž Númenorejci dalekozrací, ale i tak zhlédli toto vidění jen nejbystřejší oči mezi nimi, buď z Menelarmy, nebo z nějaké vysoké loď, jež vyplula ze západního pobřeží... Ale monadif mezi nimi vědli, že ta vzdušená země není ve skutečnosti Bláznava říše Valinor, ale Avallónë, přístav Eldar na Eresseti, nejvyšších zemi ze zemi neumrtvujících.“

18 Takto se prý, poté stalo zvykem Králi a Královen nosit na čele bílý dráhokam jako hrézu a nenosili korunu. [Autorova poznámka]

19 V Západních zemích a v Anduní mlouvali elfi řeči [Sindarinem] páni i poddani. V této řeči byla vyhovávána Erendis, ale Aldarion mlouval Númenorejsky, ačkoli jako všichni vznesení lidé znal jazyk Belerandu [Autorova poznámka]. - Jinde v poznámce o jazycích Númenoru, se říká, že všeobecně užívání Sindarinu na severozápadě Ostrova bylo způsobeno tím, že tyto části byly osídleny hlavně lidem „Bëorovského“ puvodu; a lid Bëoruv v Belerandu brzy opslil svou vlastní řeč a přijal Sindarin. (O tomto není v *Silmariillionu* žádná zmínka, ačkoli je tam řečeno, že v Dor-Lómnu za dnů Fingolfinových lid Hadoruv nezapomněl svou vlastní řeč „a vzešel z ní obecný jazyk Númenoru.“) V jiných krajích Númenoru byl Adhannec rodnou řeči lidu, ačkoli Sindarin byl v určitém stupni znami teněť všem; a vkrálovském domě a ve většině domu vznesených nebo učenců byl Sindarin obvykle rodnou řeči až do dnů Tar-Atanamira (později je v uvedenem přílohu řečeno, že Aldarion skutečně dával přednost Númenorejské řeči, je možné, že v tomto byl výjimkou). Tato poznámka dále tvrdí, že ačkoli Sindarin, jakožto užívání smrtelnými lidmi měl sklon se rozkázat a měnit v nářečí, v Númenoru byl tento postup znatelně omezen, alespoň mezi vznesenými a učenci; díky jejich styku s Eldar z Eressey a Lindonu. Quenyou se v Númenoru nemluvalo. Byla známa jen učencům a rodinám vzneseného puvodu, kteří se jí učili v raném mládí. Byla užívána v úředních listinách učencůch k uchování, jako Zákony a Svatky a Ledopisy Králi (srv. *Akallabêh*), ve Svatku Králi bylo jeho jméno zapsáno Herununen ve Vznesené elštině“) a často v ujaemnějších pověstech. Byla také užívána hlavně v nazvosloví: úřední jména všech mistr, Králi a zampisypičů útvary v zemi byla v Quenyjské formě (ačkoli obvykle měla také misioní tvar, obyčejně téhož významu, v Sindarinu i Adhannec). Jména osob, a zvláště otcůvci a veřejná, obvykle jména všech členů královského domu a rodu Elrosova obecně, byla dávana v Quenyjské formě.

Ve vztlahu k témtó věcem v *Pánovi prstenu*, dodatku F (část *O Hledch*) postavení Sindarinu mezi jazky Númenoru působí trochu jiným dojmem: „Ze všech plemen lidí jediné *Dimredim* znali elfský jazyk a mlouvali jim; jejich praroci se totiž naučili sindarskému jazyku a předávali jej dětem jako učencost, jež se s léty málo měnila.“

2 Sorontova tlocha v příběhu může být myní jen neurčitě naznačena, viz dále.
3 Jak se říká v "Popisu Númenoru," byl to Vëantur, kdo první podnikl plavbu plavbu do Středozemě v roce 600 Druháho věku (narodil se v roce 451). V Letopisu v dodatku B k *Pánovi prvněmu* zapsal v kronice pro rok 60 konstatuje: „První loď Númenorejců se objevila na pobřeží.“

4 V posledním jazykovědném pojednání o prvním setkání Númenorejců s lidmi z Eriadoru v té době je popis: „Bylo to šestiseť let po odchodu zbývajících Alanů [Edani] přimo moře na Númenor, kdy loď poprvé znovu připlula ze Západu do Středozemě a vplula do zálivu Lhinnu. Její kapitán a námořníci byli přivítáni Gil-galadonem, a takto započalo přátelství a spojení Númenoru s Eldar z Lindonu. Zvěsti se rychle šířily a lidé v Eriadoru byli naplněni údivem. Ačkoli v Prvním věku sídlili na Východě, dosáhla je pověst o hrozné válce za Západními horami [ji. Ered Lunnin]; ale v jejich tradici se o ni nedohovívala žádná jasná zmínka a věřili, že všichni lidé, jež sídlili v zemiach za horami, byli zabiti nebo utonuli ve velkých bouřích ohně a válcein se moři. Ale jelikož se mezi nimi stále říkálo, že ti lidé byli v letech dávno minulých jejich vlastními příbuznými, vyslali ke Gil-galadonovi posly, žádající o dovolení setkat se s těmi lodníky, kteří se vrátili ze smrti v hlubinách Moře. Takto se stalo, že se spolu setkali na Věžových kopcích; a na tu schůzku přišlo jen dvanáct mužů z Eriadoru, mužů velkého srdce a odvahy, neboť většina jejich lidí se bála, že nové přehozí jsou nebezpeční duchové Mrtvých. Ale když pohledli na lodníky, strach je opustil, ačkoli na chvíli stannli v bázni, neboť až sami byli mezi jejich lidem povtažováni za mocné, lodníci se způsobu a oděvem podobali spíše elfim pánům než smrtelným lidem. Neníméně nepociťovali žádné pochyby o jejich dávném příbuzenství; rovněž tak lodníci pohlíželi s radosným úžasem na lidi ze Středozemě, neboť v Númenoru se věřilo, že lidé, kteří neoděšili, jsou potomky zbych lidí, které *posledních dnech války proti němu Morgoth povolal z Východu. Ale myní pohlíželi na tváře prosně Slinu a muže, kteří by mohli kráčet Númenorem a až na jejich oděv a zbraně by nebyli povtažováni za cizince. Nato náhle, po chvíli mlčení, Númenorejci i muži z Eriadoru proměšli slova pozdravů a přivítání v jejich vlastních jazycích, jako by určité přátelium a příbuzným po dlouhém odloučení. Nejprve byli zklamáni, neboť ani jedna strana nerozuměla druhé; ale když se v přátelství promísili, zjistili, že mají společných mnoho dosud jasně rozzeatelných slov a jinými že lze s pozorností rozumět, a byli schopni pomalu hovořit o jednoduchých věcech.“ Jinde v tomto pojednání se vysvětluje, že tiito lidé sídlili kolem Soumrataého jezera v Severních a Větrových vrších a v zemiach mezi nimi až po Brandývinnu, západně od níž často putovali, ačkoli tam nesídlili. Přátelili se s elfy, ačkoli k nim vzhlíželi s bázni; a obávali se Moře a nechceli na ně pohlízet. Objevuje se tu, že byli ve skutečnosti lidé z téhož rodu jako lid Bëorur a Hadornur, kteří nepřekročili Modré hory do Belerennu v Prvním věku.

5 Svn Krátova Dědice: Aldaron, syn Meneldurur. Tar-Elendil nepostoupil Meneldurovi žezlo, dokud neminulo dalších patnáct let.

6 *Eriadoriané*: "Dikuvzdání Ernovi," pozdními slavnost v Númenoru, viz "Popis Númenoru."
7 *Númenorejci*: "Dikuvzdání Ernovi," pozdními slavnost v Númenoru, viz "Popis Númenoru."
8 Svn Krátova Dědice: Aldaron, syn Meneldurur. Tar-Elendil nepostoupil Meneldurovi žezlo, dokud neminulo dalších patnáct let.

9 Odkaz na „zemi Amrothova, kde elfové Nandor dosud sídlí.“ může znamenat, že příběh Aldarona a Erendis byl v Gondoru sepsán před odplutím poslední lodi z přístavu lesních elfů u Dol Amrothu v roce 1981 Třetího věku.
10 Co se týče Uinen, manželky Ossého, (Mani Moře) viz *Silmariilion*. Tam se říká, že „Númenorejci dlouho žili pod její ochranou a cítili ji stejně jako Valar.“
11 Je zřetelné, že Slavnostní síně Odvážných „konfiskovali Králové a přestěhovali ji do západního přístavu Andunie, všechny její záznamy byly zničeny“ (ji. př. Pádu), včetně všech přepsaných map Númenoru. Ale není řečeno, kdy se tato konfiskace Eanbaru udála.

byly luky Númenorejců, jež byly nejvíce obdivány. „Muži z Moře,“ říkálo se, „posílají před sebou velké mrak, jako dešť změněný v hady nebo jako černé krupobití s ocelovými špicemi“, v těch dnech velké oddily Králových lučšičníků používaly luky z oceli se žlábkem a černé opěrené šípy od hrotu k zátezu dlouhé plý loket.

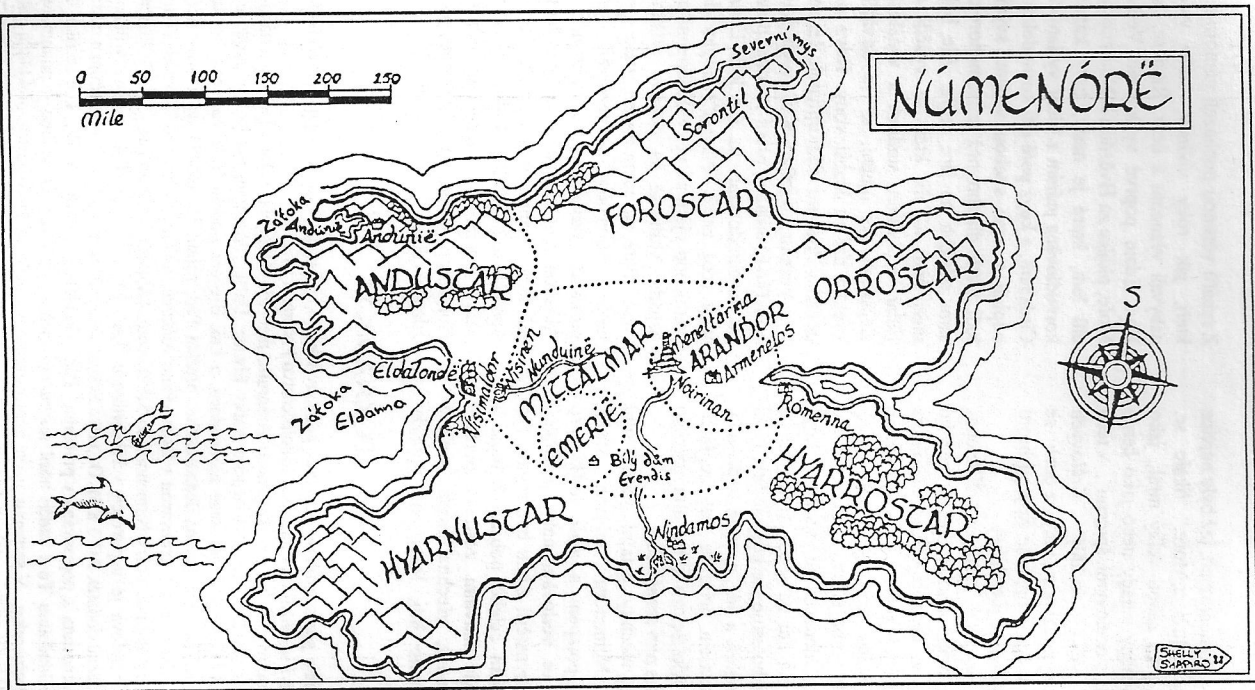
Ale poslední velkých Númenorejských lodí dlouho přeházely mezi lid Středozemě neozbrojené, a ačkoli na lodích měli sekery a luky na kácení stromů a lov zvěře pro potravu na divokých pobřežích, jež nikomu nepatřily, nenosili je s sebou, když vyhledávali lidi na souši. Bylo pro ně skutečně bolestné, že když se Slin plížil podél pobřeží a lidé, s nímž se přátelili, byli zastráženi nebo se stali nepřátelskými, bylo železo proti nim užíváno těm, jež s ním seznámili.

Nade všechny ostatní zájmy silni muži v Númenoru milovali Moře, plavání, potápění a malé lodky pro závodv ve veslování nebo plachtění. Nejhouževnatější z lidí byli rybáři; ryb byla kolem celého pobřeží hojnost a vždy byly hlavním zdrojem potravy v Númenoru; všechna města, v nichž žilo mnoho lidí, ležela na pobřeží.

POZNÁMKY

- 1 Tento popis mallornu je velice podobný tomu, který podal Legolas svým společníkům, když se blížili k Lohithornu (Společensvo Prstenu II 6). Králiv moč byl ve skutečnosti Aramuth, moč Eilu Thingola z Dornathu v Beleriandu, který přešel k Elrosovi od jeho matky Elwing. Dalšími dědicovými byl Prsten Barahiru, velká Sekera Tuora, otec Eärendilova, a Luk Bregora z domu Bëorova. Jedné prsten Barahira, otec Berena Jednorukého, předal Pad, neboť Tar-Elendil jej dal své dceři Silmarien a byl uchovávan v Domě Páni Andunie z nížž poslední byl Elendil Věrný, který umrl ze zkažy Númenoru do Středozemě (Autovra pozíamka) - Příběh Prstenu prstenu dodatek A(1 3 a 5). O „velké Sekere Tuorové“ není v Silmarilionu zmínka, ale je jmenována a popisována v prvotním "Pádu Gondolinu" (1916 - 1917), kde se říká, že v Gondolinu Tuor raději nosil sekuru než meč a v téci lidu Gondolinu ji pojmenoval Dramborleg. V seznamu jmen doprovázejících příběh je Dramborleg překládan jako "Udemý sek..."...sekera Tuorova, jež mohla teče uděrt jako pátá a sekat jako meč."
- 2

Z rybářů většinou pocházeli námořníci, kteří, jak roky ubíhaly, stále více nabývali významu a úcty. Říká se, že když Edan poprvé vyplul na Velké Moře, plující za Hvězdou k Númenoru, elfi lodi, které je nesly, byly každá kornidlována jedním z Eldar vyslaných Cirdanem; a když poté elfi kornidelnici odpulili a vzali s sebou většinu svých lodí, trvalo dlouho, než se Númenorejci sami odvážili na šité moře. Ale byli mezi nimi lodáři, kteří se vyučili u Eldar; a vlastním studiem a vynálezy zlepšovali své umění, až se odvážili vyplout dál na hlubší vody. Když od počátku Druháho věku uplynulo šestset let, Vëantur, Kapitán Králových lodí pod Tar-Elendilem, první vykonal plavbu do Středozemě, na své lodi Entulesse (což značí "Návrat") doplnil do Mithlondu s jarními větry vanoucími od západu; vrátil se na pozdím příštího roku. Poté se námořníci stalo pro muže Númenoru přiležitostí, jak prokázat odvahu a hrdinství; a Aldaron, syn Meneldura a jeho ženy, jež byla Vëanturovou dcerou, založil Společensvo Odvážných, které sdružovalo všechny zkušene námořníky Númenoru, jak se pravi v příběhu, jenž zde následuje.

ze strachu před ní většina z nich podvolila, pocházely z okolního kraje a měly své milé, za něž se chtěly provdat. Ale Hallicar pro ně v tajnosti připravil svatbu; prohlásil, že uspořádá poslední hostinu ve své domě, než ho opustí. Na tu hostinu pozval Ancalimé, říka, že je to dum jeho rodu a měl by se s ním vhodně rozloučit.

Ancalimé přišla, doprovázena všemi svými ženami, neboť si nepřála být obsluhována muži. Našla celý dum osvětlený a vyzdobený jako na velkou hostinu a muži z donátčosti byli ověnceni jako na svatbu, každý v ruce druhý věnec pro nevěstu. „Pojďte!“ řekl Hallicar. „Svatby jsou přichystány a noronanzské pokoje připraveny. Ale jelikož není ani pomyšlení, že bychom mohli žádat Paní Ancalimé, Královu Dědičku, aby neocevala se správcem řámu; potom bědál musí spát dnes v noci sama.“

A Ancalimé tam musela zůstat, neboť to bylo příliš daleko, než aby jela zpět, ani nechála jet bez doprovodu. Muži ani ženy neskřivali úsměv; a Ancalimé nechčila přijít na hostinu, ale ležela na lůžku neslouchajíc vzdalennému smichu, dominujíc se, že se říká jí. Přišlo dno, odjela plná skrývaného vzteku a Hallicar poslal tři muže, aby ji doprovodili. Tak se pomstil, neboť ona se nikdy nevrátila do Emerie, kde se jí zdálo, že se jí i otcem vysmitávají. Ale Hallicara poté síňala nenávistí.

O pozdějších letech Tar-Aldariona se nevěda říci nic, kromě toho, že pravděpodobně pokračoval ve svých cestách do Středozemí a více než jednou zanechal Ancalimé jako svou regentku. Jeho poslední cesta se konala někdy na konci prvního tisíciletí Druhého věku; a v roce 1075 se Ancalimé stala první Vládkyní Královnu Númenoru. Říka se, že po Tar-Aldarionově smrti v roce 1098 Tar-Ancalimé opustila všechny plány svého otce a Gil-galadovi v Lindonu neposkytovala žádnou další pomoc. Její syn Anarion, který byl poté osmým Vládcem Númenoru, měl nejprve dvě dcery. Královnu neměly rády a obávaly se jí a vzdaly se Dědičství, zůstávajíc neprovdány, jelikož Královna jim na oplátku nechčila povolit snatek²⁸ Anarionu s syn Surtion se narodil poslední a byl devátým vládcem Númenoru.

O Erendis se říká, že na ni dolehlo stáří, býváši opomíjena Ancalimé a v útrpkosti své samoty zanedbala zrovna po Aldarionovi; a dozvědět se, že je mimo Númenor na cestě, jež se ukázala být jeho poslední, ale z níž se měl brzy vrátit, konečně opustila Emerie a putovala neznama a nepoznaná do přístavu Rómenna. Tam se, jak se zdá, setkala se svým osudem, ale zůstala jen slova „Erendis utomla v roce 985.“ Která naznačují, jak se to přihodilo.

POZNÁMKY

Chronologie

Anarion (Aldarion) se narodil v roce 700 Druhého Věku a jeho první cesta do Středozemí proběhla v letech 725-27. Jeho otec Meneldur se stal Králem Númenoru v roce 740. Společensví Odvážných bylo založeno v roce 750 a Aldarion byl prohlášen Královým Dědicem v roce 800. Erendis se narodila v roce 771. Aldarionova sedmiletá plavba zahrnovala léta 806-13, první plavba Patarranu 816-20, plavba sedmi lodí nazvány Tar-Meneldurovi 824-29 a čtrnáctiletá plavba, která následovala bezprostředně po poslední, 829-43.

Aldarion a Erendis se zasnoubili roku 858; léta plavby podniknuté Aldarionem po jeho zasnoubení byla v 863-69 a svatba byla v roce 870. Ancalimé se narodila na jaře roku 873. Hirtlonde vyplula na jaře 877 a Aldarionu navrátil následovaný roztržkou s Erendis byl v roce 882. Žezlo Númenoru obdržel v roce 883.

1 V "Popisu Númenoru" je nazýván Tar-Meneldur Elenitimo (Pozorovatel hvězd). Viz také jeho zaznam v části "Rod Eirosu".

protolže měla těsný dopad na pozdější historii říše, ale na neštěstí o nich nyní může být řečeno jen málo.

Někdy později Tar-Aldarion zrušil zákon, že se Vládoucí Královna musí vdát, nebo odstoupit (a to bylo jisté způsobeno Ancalimovým odporem k oběma možnostem), ale manželství s jiným příslušníkem rodu Eirosora už poté zůstalo zvykem.²⁷

Rozhodně se ale brzy začal v Emerni objevovat naprádce i ucházet se o Ancalimovu ruku, a nejen kvůli zmešné v jejím postavení, neboť zemí šla zvěst o její kráse, o její povznesenosti a preziraní a o jejím nezvyklém vychování. Tehdy o ni lidé začali mluvit jako o Emernev Aranel, Princzně Ověčce. Aby unikla před jejich neobyčejností, Ancalimě se s pomocí státní Záměrní ukryla na farmě na hranicích země Hallatana z Hyarastorní, kde na čas žila životem pasácký ovcí. Záznamy (které ve skutečnosti nejsou víc než spěšně poznamáky) o tom, jak se její rodiče zachovávali v této situaci, se liší. Podle jednoho Erendis sama věděla, kde Ancalimě přebývala a schovávala dítvoď jejího útuku, zatímco Aldarion zabíránil Radě po ní pátrat, jelikož se domníval, že jeho dcera by se měla chovat takto nezavise. Podle jiného však byla Erendis Ancalimovým tůčkem znepokojena a Král se rozhodl, v té době se Erendis snažila s ním do jisté míry usmířit, alespoň s ohledem na Ancalimě. Ale Aldarion byl neobloomy, prohlásuje, že Král nemá ženu, ale má dceru a dědku, a že novčí, že Erendis není obozáměna s místem jejího úkrytu.

Jisté je, že se Ancalimě setkala s ovčákem, který opatroval stáda v této kraji, a ji se ten muž představil jako Mamandil. Ancalimě byla zcela nezvyklá společností jako jeho a nacházela potěšení v jeho zpěvu, v němž vynikal, a on jí zpíval písně, které pocházely z dávných dnů, kdy Edain psali svá stáda v Eradoru kdysi dávno, než se vůbec setkali s Eldar. Setkali se takto na pastvinách častěji a častěji a on měl staré písně milence a vkládal do nich jména Emernev a Mamandil, a Ancalimě předstírala, že tu záhmu nechápe. Ale posléze ji otevřeně vyznal lásku a ona šě stáhla a odmltila ho, říkaje, že její osud leží mezi nimi, neboť je Dědkou Krále. Ale Mamandil nikterak neupadá do rozpaků a smal se a řekl jí, že jeho pravé jméno je Hallacur, syn Hallatana z Hyarastorní z rodu Eirosa Tar-Almíratu. „A jak jinak by tě mohl nějaký nápadník najít?“ řekl.

Nato se Ancalimě rozhodla, protože ji oklamal, věda od počátku, kdo je, ale on odpověděl: „Z části je to pravda. Podarilo se mi setkat se s Paní, jejíž způsobu jsou tak zvláštní, že jsem zůstal zvěčtěl o ni více. Ale poté jsem se zamiloval do Emernev a nestaral se nyní, kým může být. Nemyslil si, že se ženu za svým vysokým postaracím; neboť bych byl mnohem raději, kdybys byla pouze Emernev. Těší mne jen to, že jsem také z rodu Eirosora, protože soudím, že jinak bychom se nemohli vzít.“

„Mohli bychom?“ řekla Ancalimě, „kdybych k tomu měla chut. Mohla bych se vzdat svého křilovského stavu a být volná. Ale kdybych tak učinila, mohla bych si vzít toho, koho chce, a to by byl Uner (což je 'Nikdo'), kterého mám raději než kohokoli jiného.“

Byl to však Hallacur, za něhož se Ancalimě provdala. Podle jedné verze se zdá, že Hallacurova vytrvalost v jeho dvoření, vzdor tomu, že byl odmltan, a natičání Rady, aby si vybrala manžela pro klid říše, vedly k jejich svatbě nemnoho let poté, co se poprvé sešli uprostřed stád v Emerni. Ale jinde se říká, že zůstala neprovdána tak dlouho, že její bratrance Soronio, spoléhaje na ustanovení 'nového zákona', ji vyzval, aby se vzdala Dědkovi, a že si poté vzala Hallacura. Soroniovi navzdory. Z další krátké poznámky vyplývá, že se vdala za Hallacura poté, co Aldarion to ustanovení zrušil, aby ukončila Soroniovy naděje, že se stane Králem, pokud Ancalimě zemře bezdětna.

Af tomu bylo jakkoliv, je jasné, že Ancalimě neouzřela po lásce, ani si nepřála syna, a řekla: „Musím být jako Královna Almarian a slépeť ho zbožňovat?“ Její život s Hallacurem byl nešťastný, jen nerada mu dala syna Anariona a od té doby byl mezi nimi svár. Snažila se potrobit si ho, šinje ze sebe vlasťníka jeho puty a zakazuje mu tam sídlit, neboť, jak říkala, nechtila mít manžela správcem farmy. Z té doby pochází poslední příběh, který zaznamenává tyto nešťastné události. Neboť Ancalimě nechtila žádné ze svých žen povolit se vdát, a ačkoli se

ALDARION A ERENDIS

Námorníková žena

Meneldur byl synem Tar-Elendila, čtvrtého krále Numenoru. Byl Královým

treťím dítětem, neboť měl dvě sestry, Siltiamen a Isilme. Ta starší se provdala za Eiarana z Andúniě, jejich synem byl Valandil Pan Andúniě, z něhož dlouho poté vzešly rody králů Gondoru a Amoru ve Středozemí.

Meneldur byl muž laskavé povahy, skromný, jenž dával přednost spíše činným duchu než tělu. Vroucně miloval zemi Numenor a všechny věci v ní, avšak nedbal o Moře, jež ji oblévalo, neboť jeho mysl hleděla dál než ke Středozemí: zamiloval si nebe a hvězdy. Shromáždřoval a studoval všechny dostupné pověsti Eldar a Edain o Eä a prostorách kolem Království Ardy a jeho potěšení bylo pozorování hvězd. Ve Forostaru (nejsevernější oblasti ostrova), kde byl vzduch nejprůzračnější, postavil věž, z níž mohl v noci přehlédnout celou oblohu a pozorovat všechny pohyby nebeských světel!

Když Meneldur převzal Žezlo, musel se z Forostaru přestěhovat a sídlil pak ve velkém domě Králů v Armenelosu. Byl dobrým a moudrým králem, ačkoli nikdy nepřestal toužit, aby se vrátily dny, kdy mohl obohacovat své poznání nebes. Jeho choti byla žena velké krásy jménem Almarian. Byla dcerou Veanturna, Kapitána Královna loďstva za vlády Tar-Elendila, a ačkoli ona sama

neměla vláseť lodí a moře více než většina žen té země, její syn se v tomto podobal spíše svému dědu Veanturnovi než svému otci.

Syn Meneldura a Almarian se jmenoval Anardil a mezi Králi Numenoru byl poté znám jako Tar-Aldarion. Měl dvě sestry, obě mladší než on: Alinel a Almel, z nichž starší si vzala Orchalidora, potomka domu Hadorova, syna Hatholdira, jenž byl Meneldurovým blízkým přítelem; synem Olchaldora a Alinel byl Soronio, který se ve vyprávění objeví později.²

Aldarion, neboť tak je nazýván ve všech příbězích, rychle dospěl v muže vysoké postavy, silného těla a pevné mysli; byl zlatovlasý jako jeho matka, veselý i štědrý, ale pšnější než jeho otec a mnohem svěhlavější. Od počátku miloval Moře a sousředoval se na umění stavby lodí. Severní kraje se mu pramálo líbily a všechny čas, který mu otec poskytl, trávil na pobřeží, především poblíž Rómenny, kde byl hlavní přístav Numenoru, největší loděnice a nejprůzračnější stavitelé lodí. Jeho otec po mnoho let nedělal nic, aby mu v tom bránil, těšilo ho, že se Aldarion cvičí v odváaze a v práci duševní i tělesné.

Aldariona velice miloval Veanturn, jeho děd, a on často zůstával ve Veanturnově domě na jižní straně Rómenského zálivu. Ten dům měl vlastní přístaviště, kde bylo vždy

připoutáno mnoho malých člunů, neboť Veanturn nikdy necestoval po souši, pokud mohl plout po vodě, a tam se již jako dítě Aldaron naučil veslovat a později ovládat plachty. Ještě než zcela dospěl, mohl velet loďi s mnoha muži a plavit se z přístavu do přístavu.

Jednou se stalo, že Veanturn pravil svému vnuku: „Anaridya, blíž se jaro a také den tvé plinlosti“ (neboť toho dubna mělo být Aldaronovi dvacet pět let). „Napadlo mě, jak to vzhodně oslavt! Můj věk daleko převyšuje tvůj a nemyslím, že budu ještě často mít odvahu opustit můj krásný dům a pozehané břehy Númenoru, avšak alespoň ještě jednou bych se chtěl plavit po Velkém Moři a čelit severnímu a vychodnímu větru. Leos půjdeš se mnou a poplyjeme do Mithlondu a uvidíme vysoké modré hory Středozemě a zelené planě Eldar při jejich úpatí. Přivevte tě uvítá Cirdan Stavitel loďi a Král Gil-galad. Promluv o tom se svým otcem.“⁴³

Když mu Aldaron řekl o tomto podniku a požádal ho o dovození vyplout, jakmile budou jarní větry příznivé, Meneldur tomu nechtěl svolit. Zamrazilo ho, jako by jeho srdce uhodilo, že se za tím skrývá víc, než lze předvídat. Ale když pohlédl na dychtivou tvář svého syna, nedal na sobě nic znát: „Čin, jak tvé srdce touží, omya,“ řekl. „Budeš mi velmi chybět, ale bude-li kapitanem Veanturn a s požehnaním Valar budu žít s naději na tvůj návrat. Ale nezamítuj si Velké Země, ty, kdo jednoho dne musíš být Králem a Ocem tohoto Ostrova!“

Sak se stalo, že za jednoho slunného a svěžího rána krásného jara sedmistého dvacátého pátečního roku Druhého věku syn Dědice Krále Númenoru⁴ odplul ze země a ještě, než den minul, viděl ji

těpytici se mizet za obzorem a poslední ze všeho šit Menelarmy jako temný prst proti slunce západu.

Ríká se, že Aldaron sám psal zápisky o všech svých cestách do Středozemě a byly dlouho uchovávány v Rómenně, ačkoli později byly všechny ztraceny. O jeho první cestě je známo jen málo, kromě toho, že uzavřel přátelství s Cirdanem a Gil-galadem a putoval daleko do Lindonu a západního Eriadoru a podíval se všemu, co viděl. Nevracel se po více než dva roky a Meneldur byl velmi znepokojen. Pravi se, že toto zařízení způsobila jeho dychtivost naučit se vše, co mohl, od Cirdana, jak o stavbě a řízení loďi, tak o budování zdi, jež by odolaly nenasynnosti moře.

V Rómenně i Armenelosu nastala velká radost, když lidé spatřili připlovat velkou loď *Nimerrantar* (což znamená "Západní křídla") a její zlaté plachty zrudlé zapadajícím sluncem. Leio pomalu končilo a blížilo se *Eruhantalé*.⁵ Když Meneldur viděl svého syna ve Veanturnově domě, zdálo se mu, že mladík zmužněl a jeho oči zjasněly, ale byly zahleděné do dálek. „Co jsi viděl, omya,“ na svých dalekých cestách, co ti nejvíce ulkvalo v panetl?“

Ale Aldaron, hledě na východ vesřice noci, mlčel. Nakonec odpověděl, ale tiše, jako někdo, kdo mluví sám k sobě: „Sličny elfi lid? Zelená pobřeží? Hory zahalené v mraicích? Nečekané krajie mhlly a stínu? Newnin.“ Zmlkl a Meneldur poznal, že nevslovil všechny své myšlenky. Neboť Aldaron propadl touze po Velkém Moři a loďi plující samotné mimo dohled země, nesenté větry s pěnou u přídě k neznaným pobřežím a přístavům, a ta láska a touha ho až do konce života nikdy neopustily.

Veanturn už z Númenoru vickrát

Nadio, a mnohem účinněji. Erendis navykla Ancealimě na společnosti žen: tichý, poklidný život v Emnii, bez vršování a poplachů. Chlapci, jako Ibal, křičeli. Mlží přijížděti, dujice na rohy v nezvyklých hodinách a krmili se s velkými hlukem. Plořiti dětí a porouchávali je v péči žen, když byly zlobivé. A ačkoli porod byl méně zlý a nebezpečný, Númenor nebyl „rájem na zemi“, a úmrta z práce a všeho tvorben nebýla odepnuta.

Ancealimě, jako její otec, byla cilevčedná při sledování svých záměrů, a jako on byla neustupná, čimc pravy opak toho, co jí bylo porozeno. Měla v sobě něco z oddanosti, s jakou pocitu osobní křivdy, a hluboko v srdci, ale ne zcela zapomenutá, byla ta oddanost, s jakou Aldaron rozpalil její obhajovací ruce, když spechal, aby už byl přec. Vešmi mlívorala pahorky její domova a nikdy v životě (jak říkali) by nemožila klidně spát daleko od zvuku bečení ovci. Ale Dědicvi neodmítla a rozhodla se, že až přijde její den, bude mocnou Vládnoucí Královnou, a až se tak stane, bude si žít, kde a jak jí bude těšit.

Zda se, že nějakých osmáct let poté, co se stal Králem, byl Aldaron často mimo Númenor a během té doby Ancealimě trávil čas v Emnii i Armenelosu, neboť Králova Almarian v ní našla velké zalíbení a povolovala jí tolik, co Aldaronovi v jeho mládí. V Armenelosu jí všichni chovali v učel a nikoliv nejmeně Aldaron, a ačkoli z počátku byla nesvá, postřádající šitě nebo svého domova, za čas přestala být na rozpacích a uvědomovala si, že muži hledí s údivem na její krasu, jež se nyní plně rozvíla. Čim byla starší, tím byla světlavější a muždla jí společnost Erendis, jež se chovarla jako vdova a nechlela být Královnou, ale vracarla se do Emnieté jak jako do útočiště, tak i proto, že takto chtěla potrápit Aldarona. Byla chytřá a zlomyslná a viděla příslib zbabavý jakožto cena, o níž její matka a otec zapli.

Nyni, v roce 892, když bylo Ancealimě devatenáct let, byla prohlášena Královnou Dědicíkou (ve věku mnohem nižším, než tomu bývalo dříve), a v té době Tar-Aldaron zatřáhl, aby se zákon o nástupnictví v Númenoru změnil. Ríká se zřetěže, že Aldaron to učinil, spíše z důvodu osobního zájmu než politiky, a kvůli „svetnu dávnému rozhodnutí porazt Erendis.“ O změně zákona se zminuje Pan Pristenu. Dodeček A (1.1).

Šestý Král [Tar-Aldaron] zamechal jediné dítě, decru. Smla se první Královyou Hf Vládnoucí Královnou; neboť tehdy bylo v Královském domě uzkloněno, že Zézio má držet nejstarší dítě Krále ai muž či žena.

Ale jinde je nový zákon formulován odlišně. Nejmladší a nejstarší záznam v prvé řadě tvrdí, že "starý zákon", jak byl poté nazýván, nebyl ve skutečnosti Númenorejský "zákon", ale zklédný zvyk, o jehož okolnostech se dosud nepochybovalo, a vzhledem k tomuž zvyku nejstarší syn Vládec dědil Zézio. Bylo to chápáno, že pokud nemá žádného syna, Dědicem by se stal nejbližší mužský příbuzný mužského potomka Eirose Tar-Miryataru. Takže pokud by Tar-Meneldur neměl syna, Dědicem by nebyl Valandil (syn jeho sestry Silmarien), ale jeho bratranec Malanur (vnuk Tar-Elendilova mladšího bratra Earendura). Ale podle "nového zákona" nejstarší dcera Vládec dědila Zézio, pokud neměl žádné syna (což je v rozporu s tím, co je řečeno v Panovi Pristenu). Rozhodnutím Rady bylo přijato, že měla možnost odmítnout²⁶ Vlakovm připadé vzhledem k "novému zákonu" byl dědicem Vládec nejbližší mužský příbuzný, ai v mužské či ženské linii. Takže pokud by Ancealimě odmítla Zézio, Tar-Aldaronovým dědicem by byl Soronto, syn jeho sestry Alimel; a pokud by se Ancealimě vzdala Zézia nebo zemřela bezdětná, jejím dědicem by byl opět Soronto.

Na návrh Rady bylo také ustanoveno, že dědička musí odstoupit, pokud po jistém čase zůstane neprovdána, a k této opatření Tar-Aldaron přijal, že Králov Dědic si smí vzít jen někoho z rodu Eirosova a že každý, kdo tak neučiní, ztrácí nárok na dědicví. Ríká se, že toto nařízení vzešlo přímo z Aldaronova neblahého manžství s Erendis a z jeho urah o něu, neboť ona nebyla z rodu Eirosova a měla kratší životní údel, a on věřil, že v tom byl kořen jejich soužení.

Nepochybně byla tato ustanovení "nového zákona" zaznamenaná do takových podrobností,

Ale všechno Aldaronovo usilí bylo zmařeno. Prince, které znovu započal ve Vinyalondě, nebyly nikdy dokončeny a politiko je moře.²⁵ Nicméně položil základy pro Tar-Minastiryn čím o mnoho let poté, v první válce se Sauronem, a bez jeho díla by flotily Nímenorou nemohly přivést své síly véas na správné místo - jak předvídal. Nepřátelství již vzrůstalo a temní lidé z hor se drali do Enechtvaihnu. Ale v Aldaronových dnech Nímenorejci ještě netoužili po větším prostoru a jeho Odrážení zůstali neposměrným lidem, obdivovaným, ale málo následovaným.

Nhde není zmluka o nějakém dalším rozvoji spojení s Gil-galadem nebo o posláni pomoci, o kterou žádal ve svém dopise Tar-Meneidurovi; dokonce se říká toto:

Aldaron přišel buď příliš pozdě nebo příliš brzy. Příliš pozdě: neboť moc, jež nenávidla Nímenor, se již probudila. Příliš brzy: neboť čas ještě nebyl zralý k tomu, aby Nímenor ukázal svou moc nebo se vrátil zpět do blavy o svět.

V Nímenoru nastal rozruch, když se Tar-Aldaron rozhodl vrátit do Středozemě v roce 883 nebo 884, neboť židny Král před ním nikdy neopustil Ostrov a Rada neměla zkušenost s ním podobným. Zdá se, že Meneidurovi bylo nabídnuto regentství, ale odmítl, a že regentem se stal Halatan z Ihtarostoru, stanovený buď Radou nebo Tar-Aldaronem samotným.

O Ancalině během let, kdy vyrůstala, není známo nic určitěho. Mént počtvb je o jejím tak trochu dvojnákém charakteru a o vlivu, jenž na ni měla její matka. Byla méně upjata než Erendis a od matky měla ráda nádhru, klenoty, hudbu, obdiv a úctu; ale měla je ráda jen když se jí zalíbilo, nikoliv neustále, a omluvu za útek učinila svou matkou a blýž dem v Emerti. Schvalovala jak Erendisino zacházení s Aldaronem po jeho opožděném návratu, tak Aldaronovy hny, zavřezlosti a následně tvrdé vyhoštění Erendis z jeho srdce a zajmu. Měla hluboký odpor k zvrzáživému manželství a v manželství k jakémukoli omezení své vůle. Její matka k ní neustále mluvila proti mužům a zachoval se skutečně pozoruhodný příklad Erendisina učení v tomto ohledu:

Muži v Nímenoru jsou Pulatlové (řikala Erendis), ztřásit ti vznešení; nejsou to, ani ono. Dlouhý život, jenž jim byl dán, je oklamal a oni se poloukají světém, rozumnem dít, dokud je věk nedostihne - a poté mzoji jen opustí hru venku pro hru ve svých domech. Ze své hry čmí velkou věc a z velkých věcí hru. Mohou být femesilny, učenci a hrdin současně; a ženy jsou pro ně jen ohněm v krbu - aby o ně pečovali jini, až se oni věter opatření vody nebo oláčení kolem, stromy na lodě, ženy pro potřebu těla, nebo, jsou-li krásné, aby zdohlly jejich stál a krb; a děti, aby byly škadleny. Když není nic jiného na práci - ale hned by si hráli se škeravý sých čtrti. Ke všem jsou milosiví a laskaví, veselí jako skřivánek zřana (pokud svít slunce); neboť se nikdy nehéřají, pokud se tomu mohou vyhnout. Mají za to, že muži by měli být veselí, coby bohati škáfí, rozdáváje to, co nepotřebují. Hny dají najevo, jen když si nečekané uvědomí, že na světě jsou i jiné vůle kromě jejich vlastních. Potom budou nehlavní jak mořský vítr, jesliže se jim někdo odváží vzdorovat.

Tak je to, Ancaliné, a my to nemůžeme změnit. Neboť muži utvářeli Nímenor: muži, ti dávni hrdinové, o nichž zpívají - o jejich žmách sýcháme méně, kromě toho, že plekaly, když jejich muži byli zabiti. Nímenor měl být odpočinkem po válce. Ale jesliže se unaví odpočinkem a hrou v mru, brzy se vrátí ke své velké hře, zblíbení a válce. Tak je to; a my jsme umistěny mezi nimi. Ale my nepotřebujeme povolení. Jesliže také mlhujeme Nímenor, těšme se jím dříve, než ho zničí. Také jsme decrami velkých a máme vlastní vůli a odvahu. Proto se neskláněj, Ancaliné. Jednou se trochu skloní a o ní té budou ohýbat dál, až se skloníš úplně. Zapustí své kořeny do skály a poslav se věru, i kdyby ti srali všechny listy.

neodpůl, ale Númeramar dal Aldaronovi darem. Za tři roky si Aldaron vyprosil svolení znovu vyplout a zamřil k Lindonu. Byl pryč po tři roky a zanedlouho poté vyplul na novou výpravu a ta trvala čtyři roky, neboť se říká, že už mu nepostačovaly plavby do Mithlondu, ale začal prozkoumávat jižní pobřeží, za ústím Baranduny, Gwathló a Angrenu a obeplul černý mys Ras Morthil a spáril velkou Belfalaskou zatoku a hory Amrothovy země, kde stále sídlili elfové Nandor.⁶

V třicátém devátém roce svého věku se Aldaron vrátil na Nímenor a svěmu otci přinesl dary od Gil-galada; neboť následujícího roku, jak už dlouho předtím ohlašoval, Tar-Elendil postoupil Žezlo svěmu synu a Tar-Meneidur se stal Králem. Tehdy Aldaron potlačil svou touhu a zůstal na čas doma pro radost svěmu otci; a v těchto dnech využíval znalosti o stavbě lodí, které získal od Ciršana a uskutečnil opět mnoho ze svých vlastních myšlenek a začal také vysilat muže, aby zdokonalili přístavy a přístaviště, neboť stále dychtil stavět větší lodě. Ale opět na něj dolehla touha po Moři a znovu a znovu opouštěl Nímenor, a jeho mysl se nyní obrátila k ctitm, jichž nemohla dosáhnout jediná lodní posádka. Proto založil Společenstvo Odvážných, které se později proslavilo, k tomuto bratrstvu se připojovali ti nejhonověnatější a nejdychtivější namořníci, přístup do něho hledali i mladí muži z vnitrozemí Nímenoru a Aldarona nazývali Velkým Kapitánem. V té době, nemale ani pomýšlení na to, aby žil na zemi v Armenelosu, nechal si postavit loď, která by mu sloužila za přibývek, a pojmenoval ji proto *Eámbar*. Čas od času se na ni plavil z jednoho númerorejského přístavu do

drutého, ale většinou korvlna u Tol Uinenu: to byl ostrůvek v Rómenském zátce, který tam umistila Uinen. Pani Moři.⁷ Na Eámbaru byla slavnostní síň Společenstva Odvážných a tam byly uchovávány záznamy o jejich velkých cestách,⁸ neboť Tar-Meneidur příliš nepřál dobrodružstvím svého syna a nezajmal se o přiběhy z jeho cest, neboť věřil, že sám zasel semé neklidu a touhy po vládě nad jinými zeměmi.

V té době se Aldaron svěmu otci odrazil a přestal otevřeně mluvit o svých plánech a touhách; ale Královna Almaran podporovala svého syna ve všem, co podnikal a Meneidur nechtával věci jít svou cestou, neboť vzrůstal počet Odvážných i jejich věhlas mezi lidem a nazývali je *Uinenili*, ctitelé Uinen, a jejich kapitána bylo stále obhřnější karat nebo zadržovat. V těchto dnech byly lodí Númerorejci stále větší a měly hlubší ponor, takže mohly konat daleké cesty a něsi mnoho mužů a velký náklad; a Aldaron býval z Nímenoru často a dlouho vzdálen. Tar-Meneidur stále odporoval svěmu synu a omezil kácení stromů v Nímenoru na stavbu lodí; takto Aldariona napadlo, že by stavební dříví mohli najít ve Středozemí, a proto tam hledal přístav pro opravu svých lodí. Na svých cestách poděl pobřeží s úzaseem hleděl na velké pralesy, a při ústí řeky, kterou Númerorejci nazývali Gwathin, Símová řeka, založil Vinyalondě. Nový přístav.⁹

Je když uplynulo téměř osmset let od začátku Druhého Věku, Tar-Meneidur přikázal svěmu synu zůstat nyní v Nímenoru a na čas se vzdát svých cest na východ, neboť toužil prohlásit Aldariona Královým Dědicem, ve věku, kdy předechozí Králové Dědice proklášovali. Tehdy se Meneidur a jeho syn usmřili - pro ten čas, a vládi mezi nimi klid a uproštěd

veselí a slavností byl Aldaron prohlášen dědicem ve stem roce svého věku a od svého otce obdržel titul a moc Pana Loďi a Přistavů Númenoru. Na hostinu v Armenelosu přišel jistý Beregar ze svého sídla na západě ostrova a s ním přišla jeho dcera Erendis. Tam si Královna Almarian poprvé povšimla její krásy, jaká byla v Númenoru jen zřídka vidána, neboť skrze davné svazky Beregar pocházel z domu Beorova, ačkoli ne z královského rodu Elrose; a Erendis byla tmavovlasá a štíhla, šedooká jako všichni z jejího rodu.¹⁰ Erendis spatřila Aldarona, jak projížděl kolem, a neměla už oči pro nic jiného, než jeho kraus a skvělost jeho zjevu. Proto Erendis vstoupila do Královny družiny a získala si také přízeň Krále; ale Aldariona vidala jen zřídka, neboť byl zaneprázdněn péčí o lesy, jsa znepokojen, že v budoucích dnech nebude v Númenoru dostatek sivehlnho dříví. Námořníci ze Společenstva Odvážných zakrátko zneklidněli, neboť byli nespokojeni s mnohem kratšími a vzácnějšími výpravami pod méně významnými veliteli, a když minulo šest let od vyhlášení Králova Dědice, Aldaron se rozhodl vyplout znova do Středozemě.

Od Krále se mu dostalo jen neochotného svolení, neboť odmítl otcovo přání, aby zůstal v Númenoru a hledal si ženu; vyplul na jaře toho roku. Ale když se přišel rozloučit se svou matkou, spatřil v Královně družině Erendis, a pohlednul na její krásu vyrušil silu, jež se v ni ukrývala.

Pak mu Almarian řekla: „Musíš znovu odejít, Aldarone, můj synu? Není tu nic, co by tě zadrželo v nejkřásnější ze zemi smrtelníků?“

„Zatím ne,“ odpověděl, „ale v Armenelosu jsou krásnější věci, než jaké může člověk najít někde jinde, dokonce ani v zemích Eldar ne. Ale mysl námořníků je rozpolcena a bojují sami se sebou; a mne stále drží touha po Moři.“

Erendis věřila, že ta slova byla určena také jejím usím a od té doby její srdce cele přilnulo k Aldaronovi, ačkoli bez naděje. V oněch dnech sice nebylo nutné, ať kvůli zákonu nebo zvyku, aby si ti z královského domu, ani Králov Dědic samotný, brali jen potomky Elrose Tar-Minyatura; ale Erendis soudila, že Aldaron stojí příliš vysoko. Ale přesto poté na žádání muze nepohlédla s přízni a všechny napadnky odmítala.

Minulo sedm let, než se Aldaron vrátil a přinesl s sebou stříbrnou a zlatou rudu; a hovořil se svým otcem o své cestě a svých činech. Ale Meneldur pravil: „Raději bych měl tebe zde po svém boku, než jakékoli zprávy či dary z Těmnych zemi. To je úloha cestovatelů a obchodníků, ne Králova Dědice. K čemu je nám více zlata a stříbra, kromě toho, abychom se jimi pyšlili, zatímco jiné věci by posloužily stejně dobře? Královský rod potřebuje muze, který zna a miluje tuto zemi a lid, jemuž bude vládnout.“

„Cožpak nezkoumám lidi po celý svůj život?“ řekl Aldaron. „Dokážu je vést a vládnout jim, jak chci.“

„Rekni raději některé muze, s nimiž jsi stejně mysli,“ odpověděl Král. „V Númenoru jsou také ženy, je jich méně než mužů a kromě své matky, kterou skutečně ovládáš, jak chceš, co o nich víš? Jednoho dne se přece musíš oženit.“

„Jednoho dne!“ vzkríkl Aldaron. „Ale ne dřív, než budu muset, a později jestliže se mne někdo bude snažit do manželství nutit. Musím dělat jiné věci, které jsou pro mne důležitě, neboť se k nim přiklání má mysl. Radosti se zřídka žena námořníka; a námořník, jenž zůstává svobodný a není

Aldaron dopis přečetl a Král, pohlednul na tvář svého syna, řekl: „Nepochybně jsi zamoučen. Ale v co jného jsi doučat?“

„Alešpoň v tohle ne,“ řekl Aldaron. „Je to horší, než jsem od ní čekal. Stala se malichernou a jestli jsem to způsobil já, je moje vina velká. Ale copak se nešestím velikost mni vmalost? Tak tomu nebylo dokonce ani nezávislí nebo pomstou! Měla by žádat, aby byl pro ni připraven velký dům, zavolan Královský doprovod a vrátit se do Armenelosu ještě krásnější královsky. s hvězdou na čele; potom by téměř celý Ostrov Númenor mohla okouzlit a podmanit a ze mě udělat blázna a

neotesance. Valar jsou mými svědky, raději bych to tak měl: spíše krásnou Královnu, která by se protivila mé vůli a vysmývala se mi, než volnost vládnout, zatím, co Paní Elestirne pohasíná ve svém vlastním soumraku.“

Nato s úpkým smíchem vrátil dopis Králi. „Dobrá: tak je to,“ řekl. „Ale jestli někdo nemá chuť žít na loďi mezi námořníky, jimž může být omluven odporem k ovčí farmě mezi služkami. Ale má dcera nebude takto vychovávána. Alešpoň ona si vybere podle rozumu.“ Vstal a vyžádal si svolení odejít.

Další příběh vyprávění

Od mistra, kde Aldaron čte dopis od Erendis odmlající návrh do Armenelosu, dá se příběh sledovat jen temno a v úryvcích, z poznamek a záznamů; a ani ty nejsou částinou zcela jednoho příběhu, neboť byly napsány v různých dobách a často si navzájem odporují.

Zdá se, že když se Aldaron v roce 883 stal Králem Númenoru, rozhodl se hned znova navštívit Středozemí a odplul do Mithlondu buď téhož roku nebo příštího. Je zaznamenáno, že na příď Hrilionde nepochybně raloletost *orolairé*, ale podobou orla se zlatým zobákem a očima z drábkami, což byl dar od Cirdana.

Díky umění svého tvůrce tam spočíval, jako by se vznášel v jistém letu k nejkřásnější vzdálenému cíli, který spatřil. „Toto znamení nás povede k našemu cíli,“ řekl. „O náš návrh nechtě dbají Valar, pokud je naše činy nerozumné.“

Tak se tvrdí, že „nyri už nezůstaly žádné záznamy o Aldaronových pozdějších cestách,“ ale že „je známo, že mnoho cestoval po souši a po moři a plul po řece Gwathló až k Tharbadu a setkával se tam s Galadriel.“ Někde jinde není o tom seškani ani zmínka, ale v té době Galadriel a Celeborn sídili v Eregionu nedaleko od Tharbadu.

"Toto až bude prohlášeno," pravil Meneldur, "obeznání všechny s mým náhledem na to, co se stalo. Pozvedne te to nad opovření a uvolní tvou moc, takže ostatní ztráty bude možno lépe vydržet. Až budeš Králem, odpovíš na Gil-galadův dopis; jak se bude zdát držiteli Žezla vhodně."

Aldaron sřál chvíli v úžasu. Připravoval se čelit Královi hněvu, který se záměrně snažil vyvolat. Nyní byl zmaten. Poté, jako někdo strážný náhlým větrem z neočekávaného směru, padl před svým otcem na kolena; ale po chvíli zvedl skloněnou hlavu a zasmál se - tak to dělal vždy, když se doslechli o nějakém velkomyšlném činu, neboť to potěšilo jeho srdce.

"Otče," řekl, "požádej Krále, aby zapomněl na mou drzost. Neboť je velkým Králem a jeho pokora ho staví vysoko nad mou pýchou. Jsem poražen; zceľa se pokoruji. Ze by se takový Král měl vzdat Žezla, zatím, co je silný a moudrý, nepřipadá v úvahu."

"Přesto je tak rozhodnuté," pravil Meneldur. "Rada bude svolána okamžitě."

Když se Rada sešla, poté, co uplynulo sedm dní, Tar-Meneldur ji obeznámil se svým předsevzetím a předložil jim svitek. Nato byli všichni udiveni, ještě nevěduce, jaké jsou ty otázky, o nichž Král mluvil, a všichni vznášeli námitky, prosíce ho, aby své rozhodnutí odložil; kromě Halhana z Hyarastorni. Neboť již dlouho si svého příbuzného Aldariona vzal, ačkoli jeho vlastní život a záliby byly zcela odlišné; a považoval Královu čín za vznesený a chytře vykonaný v pravý čas, museli-li už být.

Ale těm druhým, kteří proti jeho

předsevzeti namítali to či ono, Meneldur odpověděl: "Nikoli bez uvažování jsem došel k tomuto rozhodnutí a v myšlenkách jsem vzal v úvahu všechny důvody, které moudře předkládáte. Nyní a ne později je nevhodnější čas, aby má vůle byla oznámena, neboť důvody, které u sice nikdo nepřinesl, si jistě všichni domyslíli. Necht' je tedy tento výnos ihned prohlášen. Ale jestliže si přejete, nevejde v platnost až do *Erikyrné* na jaře. Do té doby si Žezlo ponechám."

Když do Emenie přišly zprávy o prohlášení výnosu, Erendis byla zděšena, neboť z toho vyčetla výtku Krále, na jehož přízeň spoléhala. V tomto měla pravdu, ale že je za tím něco mnohem důležitějšího, se nedovtipila. Brzy poté přišlo od Tar-Meneldura poselství, ve skutečnosti příkaz, ačkoli přívětivě proslovený. Byla požádána, aby přišla do Armenelosu a vzala sebou Pani Ancalimé a zůstala tam aspoň do *Erikyrné* a vyhlášení nového Krále.

"Dovede udeřit rychle," pomyslela si. "To jsem měla předvídat. Připraví mne o všechno. Ale mně poroučet nebude ani skrze ústa svého otce."

Proto posílala Tar-Meneldurovi odpověď: "Králi a otče, má deera Ancalimé musí skutečně přijít, jestliže tak poroučíš. Prosim tě, abys vzal v úvahu její věk a dohlédl, aby byla ubytována v Klidu. Co se týče mě, snažně tě prosím, abys mě nmluvil. Dověděla jsem se, že můj dům v Armenelosu byl zničen; a já bych nyní nerada byla hostem, ze všeho nejméně na lodi mezi námořníky. Dovol mi tedy zůstat zde v mé samotě, leda by byla Králova vůle vzít si zpět i tento dům."

Tento dopis Meneldur čel s úctami, ale v jeho srdci se minul úspěchem. Ukázal jej Aldarionovi, na něhož se zdál především zaměřený. Nato si

poután k pevnině, se dostane dále a lépe se učí, jak se vypořádát s Mořem."

"Dále, ale ne s větším užikem," řekl Meneldur. "A ty se nevypořádáváš s Mořem, Aldarione, můj synu. Zapomínáš že Edain zde sídlí z mljosti Panu Západu, že Uinen je k nám laskavá a Ossé je umiřňovan? Naše lodí jsou strženy a vedou je jiné ruce než naše. Tak nebuď příliš pyšný, nebo by ta mljost mohla pomnout; a nemysli si, že se bude vzťahovat na ty, kdo bez potřeby riskují vlastní život na skalách cizích pobřeží nebo v zemích mužů temnou."

"K čemu je tedy našim lodím ona mljost," namít Aldaron, "jestliže se nemají plavit k žádným břehům a hledat to, co ještě nikdo nespatriť?"

Se svým otcem o těchto věcech vícekrát nemluvil, ale trávil své dny na lodi Eambar ve společnosti Odvážných a starbou lodí větší než všechny před ní: tu loď pojmenoval *Palarran*, Dáiny poutnik. Přesto nyní často potkával Erendis (což bylo přičiněním Královny) a Král dozvěděl se o jejích setkáních, pocítil nepokoj, ale nebyl nespokojen. "Bylo by laskavější vylicit Aldariona z jeho neklidu, dříve než získá srdce některé ženy."

"Jak jinak bys ho chtěl vylicit, než láskou?" řekla Králova. "Erendis je ještě mladá," pravil Meneldur. Ale Almarian odpověděla: "Rodu Erendis nebyla dána taková délka života jako potomkům Eirosovým; a její srdce je už dobyto."¹¹

Když byla nyní velká loď Palarran postavena, Aldaron se Meneldur rozhněval, ačkoli na přímělu Královny nevyžal své královské moci; aby ho zadřžel.

Je třeba se zmínit o zvyklosti, která doprovázela každé vyplutí lodí

z Nümenoru přes Velké Moře do Středozemě. Některá žena, nejčastěji z kapitánova příbuzenstva, upemnila na příd' lodí Zelenou Ratolesti Návratu; a ta byla uržnuta ze stromu *oiolaré*, což znamená "věčné léto", který dali Nümenorejcm Eldar,¹² říkajíce, že ji upemňují na své vlastní lodi na znamení přátelství s Ossém a Uinen. Listy toho stromu byly stále zelené, lesklé a svěží a mořský vzduch jim svědčil. Ale Meneldur zakázal Královně a Aldaronovým sestřám přnést ratolest *oiolaré* do Rómenny, kde kotvil Palarran, řka, že nedá požehnání svému synu, který se vrhá do nebezpečí proti jeho vůli. A Aldaron uslyšev to, pravil: "Musin-li odejít bez požehnání či ratolesti, potom takto odejdu."

Nato se Králova zamoutila, ale Erendis jí řekla: "*Tarinya*, jestliže uržnete z elfího stromu ratolest, já ji s vašim svolením donesu do přístavu, neboť mně to Král nezakázal."

Námořníci to považovali za zlé znamení, že by měl Kapitán takto odpout; ale když bylo vše připraveno a námořníci se chystali zvednout kotvu, přišla tam Erendis, ačkoli málo mluvala hluk a ruch velkého přístavu; a křik raket. Aldaron jí přivítal s úžasem a radostí a ona řekla: "Přinesla jsem ti Ratolest návratu, pane, od Královny."

"Od Královny?" změnil Aldaron tón.

"Áno, pane," odvětila ona, "ale já jsem ji požádala o svolení to udělat. Nejen tví vlastní příbuzní budou potěšeni tvým návratem tak brzy, jak jen bude možný." Tehdy poprvé pohlédl Aldaron na Erendis s láskou; a dlouho stál na zádi a hleděl zpět, jak Palarran vyplouval na moře. Říká se, že usplšil svůj návrat a byl pryč kraši dobu, než plánoval, a když se vrátil, přinesl dary pro Královnu a dámy z její družiny, ale nejzávažnější dar přinesl pro

Erendis: diamant. Chladné nyní bylo setkání Krále a jeho syna a Meneldur ho pokřál, řka, že takový dar se na Králova Dědice nesluší, leda by to byl dar zásnubní, a žádal, aby Aldaron oblasnil své úmysly.

„Přinesl jsem ho z věčnosti,“ řekl Aldaron, „vroucnému srdci mezi chladem jiných.“

„Chladná srdce nemají zapotřebí roznečovat jiná, aby jim poskytla teplo při jejich příchodech a odchodech,“ pravil Meneldur a znovu na Aldarona nahlédl, aby pomyslel na ženitbu, ačkoli o Erendis nemluvil. Ale Aldaron o tom nechtěl ani slyšet, neboť byl vždy a v každém směru stále více proti, jak na něj ostatní nahlédli; a chováje se nyní k Erendis chladněji, rozhodl se opustit Numentor a uskutečňovat své další plány ve Vinyalonde. Život na zemi ho nudil, neboť na palubě své lodi nebyl poslušný žádné jiné vůli a Odvážní, kteří ho doprovázeli, měli pro Velkého Kapitána jen lásku a obdiv. Ale Meneldur mu nyní zakázal odejít a Aldaron, dříve než zima skončila, vyplul s flotilou sedmi lodí a větší částí Odvážných Králi navzdory. Královna se neodvážila protivit Meneldurovu hněvu, ale v noci žena zahalená v plášti přišla do přístavu a přinesla ratolest a vložila ji Aldaronovi do rukou, řkouc: „Toto je od Paní Zapadních zemí“ (neboť tak nazývali Erendis) a zmizela v temnotě.

Na Aldarionovu otevřenou vzpouru Král odvolal jeho pravomoc Pana Lodi a Přistaví Numentoru a nechal uzavřít slavnostní sňh Společenstva Odvážných na Embaru i loděnici v Romenné, a zakázal veškeré kácení stromů na stavbu lodí. Přesto pět let a Aldaron se vrátil s devíti loděmi, neboť dvě postavil ve Vinyalonde, a byly naloženy krásným stavebním dřívím z lesů na pobřeží Středozemě. Aldaronův hněv

byl velký, když zjistil, co se stalo, a svému otci řekl: „Jestliže nejsem v Numentoru vítán a není tu žádné dílo pro mé ruce a mé lodi nemohou být v jeho přístavech opraveny, pak odejdu znovu a brzy, neboť větry byly bouřlivější a já potřebuji své lodi opravit. Což nemá Králov syn na práci nic jiného, než zkoumat tváře žen, aby si našel manželku? Pozdvihl jsem lesnatví a byl v něm prozřívavý, za mých dnů bude v Numentoru více dřeva než pod tvým žezlem.“ A větran svenu slovu Aldaron odplul znovu ještě téhož roku s třemi loděmi a nejmilejšími z Odvážných a bez požehnaní nebo ratolesti; neboť Meneldur to přisně zakázal všem ženám svého domu i z domu Odvážných a kolem Romenny rozestavěl strážě.

Na té cestě byl Aldaron tak dlouho, že se o něj lidé obavali a Meneldur sám byl znepokojen navzdory přízni, kterou Valar vždy věnovali lodm Numentoru.¹⁴ Když uplynulo deset let od jeho odplutí, Erendis si už začala zoufat a uvěřivši, že Aldaron a potkalo nešťestí, nebo že se rozhodl usídlit ve Středozemí, a také aby se vyhnula neobytným nápadnkům, vyžádala si Královino svolení a opusťla Armenelos a vrátila se ke svým vlastním příbuzným do Zapadních zemí. Ale po dalších čtyřech letech se Aldaron konečně vrátil a jeho lodi byly poškozené a rozbité mořem. Plul nejdříve do přístavu Vinyalonde a odtud se vydal na velkou cestu podél pobřeží na jih, daleko od kteréhokoliv místa, jehož už dosáhly lodi Numentorečů. Vracev se na sever, setkal se s protivivými a silnými bouřkami a o vlas uniknuv ztroskotání v Haradu nalezl Vinyalonde zpusťosený velkými vinami a nepřáteli. Třikrát byl zahán zpět, když se pokoušel přeplovout Velké moře, velkými větry od západu a do

laska této země. Odejdu z tohoto zakletého ostrova vzdusných zanků, kde by ženy ve své nestoudnosti chtěly mít muže sřbené. Použiji své dny k nějakému účelu, kdekol, kde mnou nepohrdnou a přijírají mne se cti. Pro domacieho sluhu si můžš najít jiného dědice. Ze svého dědictví požádají jen jedno: loď Hrilonde s tolika muži, kolik jich pojme. Mou dcera bych si vzal také, kdyby byla starší, ale svěťim ji své matce. Pokud ses neumannal na ovce, nebudeš tomu bránit a nedovoiš, aby dítě zakrmělo, vychovávané mezi nějnými ženami v chladné drzosti a pohrdání jejími příbuznými. Je z rodu Elrosova a od svého syna nebudeš mít žádného jiného potomka. Skončil jsem. Půjdu nyní za prospěšnější práci.“

Potud Meneldur trpělivě seděl s očima sklopenými a nechtěl se. Ale nyní povzdechl a vzhledl: „Aldarone, můj synu,“ řekl smutně, „Král by řekl, že jsi také projevil chladnou drzost a pohrdání svými příbuznými a sám odsuzoval druhé bez vyslechnutí, ale tvůj otec, který tě miluje a trápí se pro tebe, ti to promine. Není jen moje chyba, že jsem již dříve nepochopil tvé úmysly. Ale co se týče toho, co tě postihlo (o čenz, běda, příliš mnoho jich nyní mluví): Jsem bez viny. Erendis jsem miloval, a protože si rozumíme, domníval jsem se, že musela vydržet mnoho těžkého. Tvé úmysly jsou mi nyní jasné, ačkoli bych řekl, pokud máš chuť poslouchat něco jiného než chválu, že tebe vedlo v první řadě také vlastní potěšení. A možná, že věci mohly být jiné, kdybys už dávno promluvil otevřeněji.“

„Král si může v tomto stěžovat na cokoli,“ vykřikl Aldaron nyní už prude, „ale ne zrova na na to, o čem hovoříš! Přinejmenším k ní jsem mluvil dlouho a často: k hostejným, neohápajícím úsm. Stejně tak může

neposlušný hoch vyprávět o lezení po stromech vychovatelece, která má starost jen o to, že by si mohl roztrhnout šaty a přijít pozdě k jídlu! Mluví ji, jink by mi to nevařdilo. Minulost si uchovám v srdci, budoucnost je mřta. Ona nemiluje mne ani cokoli jiného. Miluje sebe samotnou usazenou v Numentoru, a mne jako poslušného psjka, který by klimal u krbu, dokud se ji nezachce procházet se po svých vlastních polích. Ale jelikož se psi nyní zdají příliš velcí, bude mit Ancalimé, aby zpívala v kleci. Ale dosti o tom: mám Královo svolení odejít? Nebo má nějaký rozkaz?“

„Král,“ odpověděl Tar-Meneldur, „o těchto věcech mnoho přemýšlel během dlouhých dnů, které uplynuly od doby, co jsi byl v Armenelosu naposled. Přečetl si Gil-galadivův dopis, který je nahlavý a závazný. Bědal! Na jeho prosbu a tvá přání Král Numentoru musí říci ne. Nemůže učinit jinak vzhledem k tomu, jak chape nebezpečí obou cest: připravovat se na válku či nepřipravovat.“

Aldaron pokrčel rameny a udělal krok, jako by chtěl odejít. Ale Meneldur pozdvihnutím ruky nařídil pozornost a pokračoval: „Jižněně Král, ačkoli nyní vládně zemi Numentor sio a čtyřicet dva let, si není jst, zda tuto věc chape dostatečně, aby se správně rozhodl v záležitostech tak velkého významu a nebezpečí.“ Odmítl se a zvednuv pergamen psany jeho vlastní rukou, přečetl z něho jasným hlasem:

Tedy: za prvé, pro pocu svého velice milovaného syna: za druhé pro lepší správu říše v oázkách, jimž jeho syn rozumí lépe. Král rozhodl, že ihned předá Žezlo svému synu, jenž se nyní stane Tar-Aldaronem, Králem.

světa. Oni jsou Pány. Jsme zde, abychom odvrhli nenávist a válku, neboť válka skončila a Morgoth byl vypuzen z Ardy. Tak jsem se domníval a tak mne učil.

Avšak pokud svět znovu tenní, Páni to musí vědět, a nesešli mi žádné znamení. Leda by znamení bylo toto. Co pak? Naši otcové byli odměněni za pomoc, jíž poskytli při obraně proti Velkému stínu. Mají jejich synové stát stranou, když zlo opět zvedá hlavu?

Jsem nyní na příliš velkých pochybách, než abych mohl vládnout. Připravovat se, nebo nechat být? Chybat se na válku, jež je zatím pouze domněnkou: cvičit řemeslníky a rolníky vprostřed míru k prolévání krve a k vále: dát zbraně do rukou dychtivých kapitanů, kteří budou mlítovat jen výboje a svou slávu měřit počtem zabitých? Řeknou Ernovi: *Alaspoň mezi nimi byli tví nepřítelé?* Nebo založit ruce, zatímco přátelé nespravedlivě umírají; nechat muže žít v slepém míru, dokud uchvatitel nebudé stát před branou? Co potom budou dělat? Bojovat holými rukama proti zbranim a zbytečně umírat, nebo přelhat, nechávající za sebou nářek žen? Řeknou Ernovi: *Alaspoň jsem nepřítel krve?*

Když každá cesta vede ke zlu, k čemu potom volba? Ať vládnou Valar pod Ernemí Předám Žezlo Aldaronovi. Ale přesto je to volba, neboť vim, kterou cestou se dá. Ledaže Erendis...⁹⁴

Nato se Meneldurovy myšlenky se znepokojením obrátily k Erendis v Emenii. „Ale tam je nepatrná naděje (da-li se to naději nazývá). On se nestkni v tak velkých záležitostech. Znáni její volbu - i kdyby naslouchala tak dlouho, až by pochopila. Neboť její srdce nehlédí mimo Numenor a ona nemá ani zdání o ceně. Jestliže si

vybere zemí v Čase, který sama zvolí, země statické. Ale co si počne s životem a s jinými touhami? Valar samotní, tak jako já, musí počkat, aby to zjistili.“

Aldaron se vrátil do Rómenny čtvrtého dne poté, co Hirlondé připlula do přístavu. Byl zapřeseny a unavený a šel ihned na Eämbar, kde se nyní rozhodl sídlit. V té době, jak ke světu rozhořčení zjistil, po Městě již kolovaly mnohé řeči. Přišitího dne shromáždil v Rómenné muže a přivedl je do Armenelosu. Tam jedním přikázal pokáčet v jeho zahradě všechny stromy kromě jediného; druhým poručil srovnat jeho dům se zemí. Bily elfi strom jediný ušetřil, když byli dřevorubci pryč, pohledl na něj, stoje vprostřed spouště, a poprvé si všiml, jak je krásný. Při pomalém elfím růstu byl jen dvaňacet stop vysoký, přímý, silný, s poupaty jeho zimních květů na zvýšených větvích miňších k obloze. Připomněl mu jeho deera a on řekl: „Budu ti také říkat Anceilmé. Kež ty i ona stojíte takto v dlouhém životě, odolávající větru i vůli a hrdě se vypínající.“

Třetího dne po svém návratu z Emenie Aldaron vyhledal Krále. Tar-Meneldur nehybně seděl na svém trůně a vyčkával. Pohlednuv na svého syna se ulekl, neboť Aldaron se změnil: jeho tvář byla šedá, chladná a nepřátelská jako tvář moře, když slunce náhle zakryje těžký mrak. Stoje před sym otcem pomalu promluvil, spíše s pohrdáním než s hněvem.

„Jakou tlohu jsi v tom seřál, vš nejlépe sám“ řekl. „Ale Král by měl uvážít, kolik člověk může člověk vydržet, i kdyby byl poddaný, dokonce jeho syn. Pokud jsi mne chtěl připoutat k tomuto Ostrovu, vybral sis špatný fetez. Nyní mi nezůstala ani žena ani

jeho lodi uhodil blesk a zřavil ji stěžní a jen s velkým úsilím a obřizemí na hluboké vodě se konečně dostal do přístavů Numenoru. Meneldur byl velice potěšen Aldaronovým návratem, ale pokaral ho za jeho vzpurnu proti Králi a otcí, kterou se vzdal ochrany Valar a riskoval hněv Osseho nejen vůči sobě, ale i vůči mužům připoutaným k němu oddanosti. Nato se Aldaron kál a Meneldur mu promínil a vrátil mu jeho titul Pána Lodi a Přístavů a připojil k němu titul Pána Lesů.

Aldaron zamroutilo, když zjistil, že Erendis odešla z Armenelosu, ale byl příliš hrdý, než aby ji vyhledal a ve skutečnosti tak ani učinit nemohl, leda by ji požádal o ruku, a on stále nebyl ochoten se vázat. Sám se pustil do nápravy toho, co bylo zanedbáno za jeho dlouhé nepřítomnosti, neboť byl pryč téměř dvacet let; v té době byly uskutečňeny velké přístavní práce, především v Rómenné. Zjistil, že bylo pokaceno mnoho stromů na stavbu a výrobu mnoha věcí, ale vše bylo čteno bez předvidavosti; a málo jich bylo zasazeno, aby nahradily pokacené, a cestoval po Numenoru široko a daleko, aby si prohlédl zbývající lesy.

Když jednoho dne projížděl lesy Zapadních zemí, spánil ženu, jejíž temné vlasy povlávaly ve větru a na sobě měla šedý plášť u hrdla sepnutý jasným drahokamem; povážoval ji za jednu z Eldar, kteří často přicházeli do té části ostrova. Ale jak se přiblížila, poznal, že je to Erendis a viděl, že dráhokam je ten, který jí daroval; nato náhle v sobě rozpoznal lásku, kterou k ní choval, a pocítil prázdnotu svých dnu.

Erendis spatřivši ho zbledla a chtěla ujet, ale on byl příliš rychlý a řekl jí: „Až příliš dobře zaslouhuj, abys uprchla přede mnou, který přelhat tak často a

tak daleko! Ale odpusť mi a zůstaň nyní.“ Nato společně šel k domu jejího otce Beregara a tam Aldaron vyevl svou touhu zasnout se s Erendis, ale nyní zase Erendis váhala, ačkoli v podle zvyku a obyčje jejího lidu byl nejvyšší čas, aby se vdala. Její láska k němu se nezmenšila, ani

neváhala z vypočítavosti, ale nyní se v srdci obávala, že v boji o získání Aldarona mezi ni samotnou a Mořem nemůže zvítězit. Erendis by se nikdy nespokojila s málem, jen aby neztratila všechno, a obávajíc se Moře a máje za zlé všem lodím káčení stromů, které mlíovala, rozhodla se, že musí zcela porazit Moře a lodi, nebo sama zcela podléhnout. Ale Aldaron se o Erendis ucházel doopravdy a přál si jí, kamkoli šla ona, zanedbával přístavy a lodnice a všechny starosti Společensva Odvážných, nekácel žádné stromy a věnoval se jen jejich sázení a našel v těch dnech více spokojenosti než v kterémkoli jiném čase svého života, ačkoli to nevěděl, dokud se neohlížel ve vzpomínkách, když na něj dolehlo státi. Posleze se snažil Erendis přemluvit, aby se s ním vydala na cestu kolem Ostrova na lodi Eämbar, neboť tomu bylo sto let, co Aldaron založil Společensvo Odvážných a ve všech přístavech Numenoru se měly konat slavnosti. Erendis s tím souhlasila, zakrývající svou nechuť a strach a vypluli z Rómenny do Andunie na zapadé ostrova. Tam Valandil, Pán Andunie a blízký příbuzný Aldaronův,¹⁵ pořádal velkou hostinu a na te hostině přijil Erendis, nazývají jí *Ulnéiel*. Decra Uinen, nová Pani Moře. Ale Erendis, která seděla vedle Valandilovy ženy, hlasitě řekla: „Nenazývej mě žádným takovým jménem! Já nejsem žádná decra Uinen, ona je spíše mým nepřitelem.“

Potom Erendis na chvíli opět

propadla pochybám, neboť Aldarion se znovu začal zabývat pracemi v Romenné a byl zaneprázdněn stavbou velkých vinohradů a vysoké věže na Tol-Umenn: jmenovala se *Calmindon*, Věž světla. Ale když tyto věci dokončil, vrátil se k Erendis a přemlouval ji, aby se s ním zasnoubila, ale ona stále váhala, říkouc: „Putovala jsem s tebou na lodi, pane. Předtím, než ti dám odpověď, nepocituješ se mnou po souši do míst, která miluji? Víš o této zemi příliš málo na někoho, kdo má být jejím králem.“ Proto společně odcestovali a přišli do Emerié plně zvlhčených travnatých pahorků, to byly hlavní pastviny ovcí v Nümenoru; a viděli bílé domy farmářů a ovčáky a slyšeli bečení stád.

Nato Erendis promluví k Aldarionovi a říká, „Zde bych mohla žít v klidu a míru!“

„Jako žena Králova Dědice budeš sídlit, kde si budeš přát.“ řekl Aldarion. „A jako Královna v mnoha krásných domcích, po kterých zaoužíš.“

„Až se staněš Králem, já už budu stará,“ řekla Erendis. „Kde bude do té doby sídlit Králov Dědic?“

„Se svou ženou,“ řekl Aldarion, „jak jen jeho povinnosti dovolí, pokud je s ním nebude sdílet.“

„Nebudu sdílet svého manžela s Paní Uinen,“ řekla Erendis.

„To není hezký řečeno,“ řekl Aldarion. „Zrovna tak mohu říci, že se nebudu o svou ženu dělit s Oromem, Panem lesů, neboť ona miluje dvoce rostoucí stromy.“

„Ve skutečnosti by ses nedělil,“ řekla Erendis, „neboť bys všechny lesy pokácel jako dar Uinen, kdykoli by tě napadlo.“

„Ukáž jakýkoli strom, který miluješ, a bude státi, dokud neouschne.“

„Miluji všechno, co roste na tomto Ostrově,“ řekla Erendis.

Potom jel dlouhou chvilí mlčky a po tom dni se rozloučil a Erendis se vrátila do domu svého otce. Jemu neřekla nic, ale své matce Nüneth zopakovala všechna slova, jež padla mezi ni a Aldarionem.

„Všachno, nebo nic, Erendis,“ řekla Nüneth, „jaková jsi byla už jako dítě. Ale ty toho muže miluješ a je to velký muž, o jeho postavení ani nemluvej; a ty nevytrhneš lásku ze svého srdce tak snadno, ledáže bys krutě zranila sebe sama. Žena musí sdílet lásku svého muže k jeho práci a jeho zápal, nebo jej přestane milovat. Ale pochybují, že těo radě kdy porozumíš. Přesto jsem však zarmoucena, neboť je čas, aby ses vdala, poročila jsem krásné dítě a doufala jsem, že se dočkám krásných vnoučat, nerozmrzelo by mne, ani kdyby byla vychovávána v Králově domě.“

Tato rada skutečně nezmenila Erendisino rozhodnutí; nicméně zjistila, že její srdce se vzpírá její vůli, a její dny byly prázdné: prázdnější než v letech, kdy byl Aldarion pyč. Neboť on stále zůstával v Nümenoru, dny mijejly a na západ znovu nepřišel.

Nyní se Královna Almarian obávala, když ji Nüneth obezámila s tím, co se stalo, aby Aldarion nehledal útěchu na nových cestách (neboť už dlouho zůstával na souši), poslala tedy Erendis vzkaz a žádala ji, aby se vrátila do Armenelosu; ta pobízena Nüneth i svým vlastním srdcem učinila, jak ji bylo přikázáno. Tam se s Aldarionem usmínila a na jaře toho roku, když se blížil čas *Erikyverné*, vysouplili v doprovodu Krále na vrcholok Menelamy, což byla Svata Hora Nümenorejců. Když všichni opět sestoupili dolů, Aldarion a Erendis zůstali pozadu a pohlíželi dolů, vidouce celý Ostrov Západní říše ležet pod nimi v zeleni jara, a spatřili třpyt světla na

mohla nebezpečí, aby mi přinesl radu. Promluví s tebou o mých nesnázích; přesto však neuší, jak jsou velké, ja mladý a plný naděje. Z tohoto divodu toto piší jen pro oči Krále Nümenoru.

Na Východě se zvedá nový slun. Není to vláda zlychl lidí, jak věří tvůj syn, ale služebník Morgothuv povstává a zlé věci se opět probouzejí. Každým rokem získává na síle, neboť většína lidí je zralá pro jeho plány. Nedaletko, jak soudím, je den, kdy se stane příliš velkým, než aby mu Eldar bez pomoci odolali. Proto kdykoli uzřím vysokou loď Králů lidí, mému srdci se uleví. A nyní se osměluji vyhledat tvou pomoc. Jestliže máš nějaké muže, bez nichž se obejdeš, prosím tě, abys mi je poskytl.

Tvůj syn ti, jestliže si budeš přát, přednese všechny naše důvody. Ale nakonec to byla jeho rada (a ta je vždy moudrá), že až útok přijde, a přijde jistě, měli bychom se snažit udržet Západní země, kde stále ještě sídlí Eldar a lidé svého rodu, jejichž srdce dosud neovládá temnota. Musíme alespoň bránit Eriador podél dlouhých řek západně od hor, jež nazýváme Hithaeglir - naši hlavní zástíty. Ale v té zdi je na jihu v zemi Calenardhon velká průvra, a tudý musí přijít nepřátelský vpád z Východu. Nepřátelé se k ní již přikrádají podél pobřeží. Mohla by být ubráněna a útok odražen, pokud bychom drželi nějakou silnou pozici na bližším břehu.

To Pan Aldarion pochopil již dávno. Ve Vinyalondé při usí Gwathló se dlouho pracně snažil vybudovat takový přístav

zabezpečený z moře i ze souše, ale jeho mocné dílo bylo marné. Má velké znalosti o těchto věcech, neboť se mnoho naučil od Ciridana a lépe než kdokoli jiný chape potřeby našich velkých lodí. Ale nikdy neměl dostatek mužů a Ciridan nemá žádné přebytné zedníky ani tesáře.

Král sám bude vědět, co je třeba, ale pokud bude s porozuměním naslouchat Pánu Aldarionovi a podporovat ho, jak bude moci, potom bude na světě více naděje. Vzpomínky na První věk jsou nejasné a všechny věci ve Středozemí chladnou. Necht' dávné přátelství Eldar a Dúnedain nepominie rovněž.

Pohléd'! Temnota, jež přichází, je naplněna nenávisí k nám, ale vás nenávidí neměti. Velké moře nebude dost široké pro její křídla, pokud ji bude dovoleno narůst do plné síly.

Manwé pod Jedným necht' tě ochraňuje a sešle příznivý vítr do tvých plachet.

W eneldur nechal pergamen spadnout do klína. Velké mraky přiváté větrem z Východu přinesly brzký soumrak a zdálo se, že vysoké svíce po jeho boku se ztrácejí v temnotě, jež naplnila jeho komnatu.

„Kež by mne Eru povolal dříve, než takový čas přijde!“ vykřikl nahlas. Poté si řekl: „Běda! že ta jeho pýchla a mlý chlad držely naše mysl tak dlouho oddělené. Ale bude moudré mu postoupit žezlo dříve, než jsem zamýšlel. Neboť tyto záležitosti jsou nad moje síly.“

Když nám Valar darovali Zemi Daru, neucínilí nás svými nástupci: bylo nám dáno Království Nümenoru, ne

mohluného a nezkrotného, hnaného pnutkou vůli, nebezpečnějšího, když je chladný. Vstala a odvrátila se od okna, přemýšlejíc o svých chybách „Nebezpečný!“ řekla, „Jsem z oceli, která se těžko láme. To pozná, i když byl Králem Nümenoru.“

Aldarion jel do Hyarastorni, domu svého bratrance Hallatana, neboť si tam zamýšlel odpočinout a popřemýšlet. Když se přiblížil, uslyšel hudu a nalezl ovčáky připravovat oslavu Ulbarova návratu domů s mnoha podivuhodnými přiběhy a mnoha dary a ověčený Ulbar a jeho žena tančili při lře píšťal. Z počátku si ho nikdo nevnímal a on seděl na koni a s úsměvem je pozoroval, ale náhle Ulbar vykřikl: „Velký Kapitán!“ a jeho syn lbal se rozběhl k Aldarionové třemenu. „Pane Kapitáne!“ zvolal dychtivě.

„Co chceš, spečelam,“ řekl Aldarion, neboť * jeho náidea se změnila a počítával hrěv a hořkost.

„Chci jsem se jen zeptat,“ řekl chlapce, „jak starý musí člověk být, aby mohl na lodi přeplout moře jako můj otec?“

„Tak starý jako kopce a s žádnou jinou nadějí v životě,“ řekl Aldarion. „Nebo kdykoli ho napadne! Ale co tvá matka, Ulbarův synu, nepřivítá mne?“ Když Ulbarova žena předstoupila, Aldarion ji vzal za ruku. „Přijmeš toto ode mne?“ zeptal se. „Je to jen malá oplátka za šest let pomoci dobrého muže, kterou jsi mi poskytl.“ Nato z hrastny pod oděvem vyňal drahokam rudý jako oheň a zlaté obruce a všickl ji ho dlaně. „Pochází od Krále elfů,“ řekl. „Ale bude ho považovat za vhodně darovaný.“ Nato se Aldarion s těmi lidmi rozloučil a ujížděl pryč, nemaje nyní ani pomyslení zůstat v tom domě. Když Hallatan uslyšel o jeho podivném příchodu a odchodu, divil se, dokud krajem neproběhlo více zvěsti.

Aldarion ujel jen krátkou cestu z Hyarastorni a nato zastavil koně a obrátil se ke svému společníku Henderchovi: „Jakékoliv uvání ze Západu tě čeká, přičel, nebudu tě od něho zdržovat. Jdi nyní domů, s mým poděkováním. Chci jet sám.“

„To není vhodné, Pane Kapitáne,“ namít Henderch.

„Není,“ řekl Aldarion, „ale je to možné. Šooheni!“

Nato se sám rozjel do Armenelosu a do Emeriei víckrát nevrátil.

Když Aldarion opustil komnatu, Meneldur pohlédl na dopis, neboť věděl, že je od Krále elfů Gilgalada z Lindonu. Byl započtený a nesl jeho znak bílých hvězd na modrém oblouku.³⁴ Na vnější straně bylo napsáno:

Předáno v Mithlundu do rukou Pana Aldariona, Dědice Krále Nümenoru k doručení Velkému Králi v Armenelosu osobně.

Nato Meneldur zlomil pečeti a četl:

Ereinion Gil-galad, syn Fingonův, zdraví Tar-Meneldura z rodu Earendilova: necht' tě Valar ochraňují a žádný síň nedopadá na Ostrov Králi.

Již dlouho ti dlužím poděkování, neboť jsi mi již tolikrát poslal svého syna Anardila Aldariona: největšího přítele elfů, jaký je nyní mezi lidmi, jak se domnívám. Tenkrát prosím o tvé prominutí, pokud jsem ho zdržoval ve svých službách příliš dlouho, neboť mi velmi bylo třeba znalosti hlí a jejich jazyků, jež on jediný ovláda. Podstoupil

Západe, kde v dálece leželo Avallónë¹⁷, a síňy na východě nad Velkým Mořem, a Menel nad nimi bylo modré.

Nemluví, neboť nikdo kromě Krále nemluví na vrcholu Menelarny, ale jak sešii dolů, Erendis se na chvilu zastavila, pohlížejíc k Emerii a za ni k lesům jejího domova.

„Což nemluješ Yózanan?“ řekla.

„Ověšme mluji,“ odpověděl, „ačkoli se zdá, že o tom pochybuješ. Snad proto, že myslím také na to, co by se mohlo stát v čase, jenž nastane, a také na naději a skvělost jeho lidu, a věřím, že dar by neměl být nevyužitým pokladem.“

Ale Erendis popírala jeho slova, řkouc: „Takové dary, jaké pocházejí od Valar a skrze ně od Jediného, mají být mlíovány pro ně samé a v každém okamžiku. nejsou dávány, aby byly směňovány za lepší. Eďam zůstávají smrtelnými lidmi, Aldarione, jakkoli velci mohou být, a my nemůžeme žít v čase, který nastane, abychom neztratili svůj, pro vidinu našich vlasních plánů.“ Nato náhle sňala drahokam z hrdla a zeptala se ho: „Chci bys, abych ho vyměnila za věci, po kterých toužím?“

„Ne!“ řekl. „Ale ty ho neuchováš v pokladnici. Ale domnívám se, že jsi ho umístila příliš vysoko; neboť je zastiňován světlem tvých očí.“

Nato ji polbil na oči a ona v té chvíli odvrhla strach, a souhlasila a zasnoubili se spolu na příkré stezce na Menelarnu.

Vrátili se poté do Armenelosu a Aldarion představil Meneldurovi Erendis jako snoubenku Králova Dědice: a Král byl potěšen a ve městě a na celém Ostrově vypuklo veselí. Jako zasnoubní dar dal Meneldur Erendis velkou část země v Emerii a tam pro ni nechal postavit bílý dům. Ale Aldarion jí řekl: „V mém pokladu jsou ještě jiné

klenoty, dary Králů dalekých zemí, jinž lodi Nümenoru přinesly pomoc. Mám drahokamy zelené jako sluneční svít na listech stromů, které mluješ.“

„Ne!“ řekla Erendis. „Už mám svůj zasnoubní dar, i když jsem ho dostala předčasně. Je to jediný klenot, který bych chtěla mít, a budu ho nosit ještě výše.“ Na to spárl, že nechala bílý drahokam jako hvězdu upevnit na stříbrný pásek, a na její prosbu ji ho uvažal kolem čela. Nosila jej tak mnoho let, dokud na ni nedopadl smutek: a tak byla široko daleko známa jako Tar-Elesirnë. Pamí s hvězdou na čele.¹⁸ Tak zaváždli na čas klid a radost v Králově domě v Armenelosu i na celém Ostrově a v starobýlých knihách je zaznamenáno, že byla velká úroda v zlatém léte toho roku, jenž byl osmnístý a padesátý osmý Druhého věku.

Jedini nespokojení mezi lidem byli námořníci ze Společenstva Odvážných, neboť Aldarion zůstal v Nümenoru už patnáct let a nevedl žádnou výpravu do ciziny; a ačkoli tam byli udaní kapitáni, které vycvičil, bez bohatství a autority Králova syna byly jejich cesty méně početné a kraši a zřídka vedly dál, než do země Gil-galada. Navíc začal být v loděnicích nedostatek dřeva, neboť Aldarion zanedbával lesy, a Odvážní ho prosili, aby se navrátil k této práci. Na jejich prosbu tak Aldarion učinil a z počátku s ním Erendis po lesích chodila, ale byla zarmoucená pohledem na stromy, porážené v plné síle a potom oseklévané a rozřezávané. Proto brzy Aldarion chodil sám a pobývali spolu méně.

Nyni naděšel rok, kdy všichni očekávali svatbu Králova Dědice; neboť nebyvalo zvykem, aby zasnoubení bylo delší než tři roky.

Jednou ráno toho jara Aldarion vyšel z přístavu Andunié, aby se vydal na cestu k Beregarovu domu, neboť tam měl být hostem a Erendis tam měla přijít před ním po souši z Armenelosu. Jak přijel k vrcholku velké příkré výspy, která vystávala z pevniny a chránila přístav ze severu, obrátil se a pohlédl zpět přes moře. Valí západní vítr, jako často v tomto období, mluvený tón, jež se chýstali vypnout do Středozemě, a víny s bílými hřebeny ubíhaly ke břehu. Nato se ho znovu zmocnila touha po moři, jako by mu na hrdlo dolehla těžká ruka, srdce se mu rozbušilo a dech se mu zatřásl. Snažil se ovládnout a nakonec se obrátil a pokračoval v cestě a záměrně jel lesem, kde spatřil Erendis projíždět se jako jednu z Eldar, nyní tomu bylo patnáct let. Temně neustále se rozhlížel, aby ji takto spatřil znovu, ale nebyla tam a touha uzít opět její tvář ho pohopáněla, takže přišel do Beregarova domu ještě před večerem.

Tam ho Erendis potěšené uvítala a on se rozveselil, ale ani slovem se nezmiňl o jejich svatbě, ačkoli se všichni domnívali, že to byl důvod jeho cesty do Západních zemí. Jak dny mijely, Erendis si povšimla, že nyní často zmilkně, zatímco druzi se veselí, a když na něj neočekávaně pohlédla, spatřila, že ji upřeně pozoruje. Nato se její srdce zachvělo, neboť Aldarionovi modré oči se jí nyní zdály šedivé a chladné a domnívala se, že v jeho pohledu vidí chitrost. Ten pohled dříve viděla příliš často a obávala se toho, co věští, ale neřikala nic. Nüneth, která si všimla všeho, co se stalo, tomu byla ráda, neboť, jak říkala, „slova mohou otevřít rány“. Zanedlouho Aldarion a Erendis odjeli, vracejce se do Armenelosu, a jak se vzdalovali od moře, stával se veselším. Stále ji nečekl nic o svém soužení, neboť

skutečně bojoval sám se sebou a byl nerozhodný.

Tak rok pokračoval a Aldarion nemluvil o moři ani o svatbě, ale často pobýval v Romenné a ve společnosti Odvážných. Nakonec, když nastal další rok, Král si ho zavolał do své komnaty, a bylo jim spolu dobře a laská, kterou chovali jeden k druhému, nebyla dále zkalována.

„Můj synu“, řekl Tar-Mendelur, „kdy mi přivedeš dceru, po které toužím tak dlouho? Uběhly nyní více než tři roky a to je dlouhý čas. Divím se, žeš mohl snést tak dlouhý odklad.“

Nato Aldarion mlčel, ale nakonec řekl: „Přišlo to na mě znovu, Atarinya. Osmnáct let je dlouhý půst. Nemohu ani klidně spát, ani jezdit na koni a tvrdé kameni zranuje mé nohy.“

Nato byl Mendelur zarmoucen a svého syna litoval, ale neporozuměl jeho trápení, neboť on sám loď nikdy nemluoval, a pravil: „Bělati jenže ty jsi zasnoubený. A podle zákonů Númenoru a zvyků Eldar a Eadin muž nesmí mít dvě ženy. Nemůžeš se oženit s mořem, neboť ses zaslíbil Erendis.“

Nato se Aldarionovo srdce zatvrdilo, neboť tato slova mu připomněla jeho rozhovor s Erendis, když projížděl Emenní a domníval se (avšak nespřávně), že se poradila s jeho otcem. To byl vzdýčky jeho způsob, jestliže se domníval, že se ostatní smluvili, aby ho přivedli na nějakou cestu dle jejich výběru, odvrátil se od ní. „Kováři mohou kovat, jezdec jezdit, horníci kutat, i když jsou zasnoubeni“, řekl „Proč by se potom námořníci nesměli plavit?“

„Kdyby kováři zůstávali pět let u kovadliny, bylo by málo kovářek“, řekl Král. „A žen námořníků je málo a vydrží, co je nutné, neboť takové je jejich zivobytí a nezbytnost. Ale Kráľův Dědic není námořníkem z povolání, ani

Aldarion dovolil. Je tam všechno v pořádku?“

„Celkem ano“, odpověděla. „Tvíj syn pěkně vyrostl, co si ho pamatuješ. Ale jeď a přesvědč se sám! Budeš tam přivítán víceji než tvůj Kapitan.“

Erendis nepřišla ke stolu k jeho pozdní večeři a Aldariona obsluhovaly ženy v odděleném pokoji. Ale než došel, vešla a řekla před ženami: „Můj pane, určitě jsi unavený po tom spěchu. Bude pro tebe připraven hostinský pokoj, kdy si budeš přát. Mé ženy tě obslouží. Kdyby ti bylo chladno, řekni si o ohni.“

Aldarion neodpověděl. Brzy odešel do ložnice a jsa nyní skutečně unaven, vrhl se na lože a v tvrdém spanku brzy zapomněl na stiny Středozemě a Númenoru. Ale za kurpění procił ve velkém neklidu a hněvu. Ihned vsal a hodlal iše odejít z domu: chtěl vyhledat svého druhá Hendercha a koně a jet ke svému příbuznému Halatanovi, pánu ovcí z Hyarastorni. Později chtěl Erendis nařídít, aby přivedla svou dceru do Armenelosu a nemít si ni co do činení na její vlastní půdě. Ale jak vykročil ke dveřím, objevila se Erendis. Tě noci neulehla na lůžko a stála před ním na prahu.

„Odháziš rychleji, než jsi přišel, můj pane“, řekla. „Doufám, že jakožto námořník jsi už tento dům žen neshlédl nudným, abys takto odešel, než je tvá záležitost vyřízena. Skutečně, jaká záležitost tě sem vlastně přivedla? Smím se to dozvědět, než odejdeš?“

„V Armenelosu mi bylo řečeno, že je tu má žena a přestěhovala sem mou dceru“, odpověděl. „Co se týče ženy, zřejmě jsem se zmylil, ale copak nemám ani dceru?“

„Před několika lety jsi jednu měl“, odpověděla. „Ale má dcera ještě nevstala.“ „Tak ať vsiane, zatím co si půjdu

pro svého koně“, řekl Aldarion.

„Tě době chtěla Erendis zabránit Ancalimé, aby se s ním setkala, ale obávala se zájit tak daleko, aby neztrátila Kráľovu přízeň, a Radaz? již dlouho dávala najevo nelibost, že je dítě vychováváno na venkově. Proto když Aldarion s Henderchem po boku přijel zpět, Ancalimé stála na prahu vedle své matky. Stála vzpřímená a strnulá jako její matka a vystoupil po schodech k ní. „Kdo jsi?“, zeptala se. „A proč mi nadržuješ vsiávat tak brzy, než se dům probudí?“

Aldarion na ni ostře pohlédl a ačkoli jeho tvář byla přina, v duchu se usmál, neboť tam spatřil spíše své dítě než Erendisino i vzdor všemu jejímu vychovávání.

„Kdysi jsi mne znala, Pani Ancalimé“, řekl, „ale to nevali. Dnes jsem jen posel z Armenelosu, abych ti připomněl, že jsi dcerou Kráľova Dědice a (jak nyní vidím) budeš jeho Dědičkou, až na tebe přijde řada. Nebudeš žít věčně tady. Ale vrať se nyní do své postele, má Pani, dokud se nevezbudí tvé služby, přejíš-li si. Já spěchám navštívit Kráľe. Shoben!“ Polbil Ancalimé ruku a sešel dolů po schodech; nato vsdl na koně a se zamáváním odjel.

Erendis ho samotná pozorovala z okna, jak jede dolů z kopce a všimla si, že míří do Hyarastorni a ne do Armenelosu. Nato se rozplakala žalem, ale ještě více hněvem. Pátarla po nějaké litoši, které by mohla využít po karavěm prominutí pokud by o ně bylo žádáno, ale on s ní jednal jako s provinilcem a přehlížel ji před její vlastní dcerou. Přitřís pozdě si připomněla dávná slova Nüneth a viděla nyní Aldariona jako někoho

V dešti přijel do Armenelosu; a svůj dům našel zavřený. Byl zaražen, ale nechtěl se nikoho vyptávat, nejdříve chtěl vyhledat Krále, neboť se domníval, že mu má mnoho co říci.

Nedostalo se mu vřelějšího uvítání, než očekával; Meneldur s ním mluvil jako Král s kapitánem, jehož činy se vyšetřují. „Byl jsi dlouho pryč?“ řekl chladně. „Je to už více než tři roky od data, kdy jsi stanovil svůj návrat.“

„Bědat!“ řekl Aldaron. „Já jsem byl unaven mořem a mé srdce tíhlo k západu. Ale zdržel jsem se proti své vůli: bylo mnoho co dělat. A v mé nepřítomnosti se všechno hroutí.“

„O tom nepochybuj!“ pravil Meneldur. „Obávám se, že to shledáš pravdivým také zde, ve své vlastní zemi.“

„Doufám, že to napravím,“ řekl Aldaron. „Ale svět se opět mění. V okolním světě uběhlo téměř tisíc let, co Pánové Západu vyslali své vojsko proti Angbandu; a ty dny jsou mezi lidem Sředozezemě zapomenuty nebo zahaleny v nejasných legendách. Lidé jsou znepokojeni a pronásleduje je strach. Velmi toužím se s tebou poradit, abych ti podal výčet svých činů a myšlenek ohledně toho, co by mělo být učiněno.“

„To musíš učinit,“ řekl Meneldur. „Mně ani neočekávám. Ale jsou tu jiné věci, které považují za důležitější. Ať Král vládne dobře především ve svém vlastním domě, než bude spravovat jiné, jak se říká. Platí to pro všechny. Dám ti nyní radu, synu Menelduru. Máš také svůj vlastní život. Polovinu sama sebe jsi vždy zanechal. Řikám ti nyní: Jdi domů!“

Aldaron stál náhle ušše a jeho tvář ztvrdla. „Jestli víš, pověz mi,“ řekl, „kde je můj domov?“

„Tam, kde je tvá žena,“ řekl Meneldur, „Pomíš jsi slovo, které jsi jí

dal, ať už z nutnosti či ne. Žije nyní v Emeni, v jejím vlastním domě daleko od moře. Tam se musíš hned rozjet.“

„Kdyby mi byl nechtán jakýkoli vzkaz, kam jet, rozjel bych se tam rovnou z přístavu,“ řekl Aldaron.

„Avšak alespoň se teď nemusím dotazovat cizích.“ Nato se obrátil k odchodu, ale zarazil se, řka: „Kapitán Aldaron zapomněl na něco, co náleží jeho druhé polovině, což ve své svévoli také považuje za náležitá. Má dopis, jenž byl pověřen předat Králi Armenelosu.“

Podáváje ho Meneldurovi se uklonil a opuslil komnatu, během hodiny nasedl na koně a odjel, ačkoli nastávala noc. Sebou měl jen dva společníky, muže ze své lodi: Hendercha ze Zapadních zemí a Ulbara, který pocházel z Emenie.

Po ostře jždě přijeli do Emenie za soumraku příštího dne a muži i koně byli unaveni. Chladný a blý vypadal dům na kopci v posledních paprscích slunce zapadajícího v mračích. Jakmile jej z dálky spatřil, zadal na roh.

Když na předním nádvoří seskočil z koně, spatřil Erendis: oděná v bílé státa na schodech, jež vedly k sloupovádi přede dveřmi. Držela se zpřimá, ale jak se přiblížil, viděl, že je bledá a její oči se třpytily až přilís.

„Přicházíš pozdě, můj pane. Už dávno jsem tě přestala čekat. Obávám se, že tu pro tebe není připraveno takové uvítání, jaké jsem chystala, když jsi očekáván byl.“

„Námořníky není těžké potěšit,“ řekl. „To je dobře,“ řekla a otočila se zpět do domu a opuslila ho. Nato vyšly dvě ženy a stařena, která sešla po schodech. Když Aldaron vcházel, zaslechl, jak nahlas, aby to slyšel, říká mužům: „Není tu pro vás nocletí. Jedte dolů do usedlosti pod kopcem.“

„Ne, Zaniin,“ řekl Ulbar. „Já tu nezůstanu. Jedu domů, když Pán

ho k tomu nic nematí.“

„Sou jiné věci než živobytí, které může pohánět,“ řekl Aldaron. „A času zbývá ještě dost.“

„Ne, ne,“ pravil Meneldur, „své šesti povazujes za samozřejmé: úděl Erendis je kratší než tvůj a její roky ubíhají rychleji. Není z rodu Elrosova a miluje tě již mnoho let.“

„Váhala skoro dvanáct let, zatím, co já jsem byl dychry,“ namít Aldaron. „Nežádám ani o třetímu té doby.“

„Tedy nebyla zasnoubená,“ odvětil Meneldur. „Ale ani jeden z vás teď není volný. A jestliže váhala, nepochybuj, že to bylo ze strachu z toho, co se nyní nejspíše přihodí, jestliže se nedokážeš ovládnout. Nějak jsi musel ten strach utišit; a ačkoli nebylo nutné říci nic jasného, přece, jak soudím, jsi nyní vázán.“

Nato Aldaron hněvivě řekl: „Bylo by lepší, kdybych si promluvil se svou snoubenkou sám a nemluvil skrze prostředníka.“ A opuslil svého otce. Nedlouho poté se zmínil Erendis o své touze vyplout znovu na Moře, řka, že je oloupen o všechny spánek a klid. Ale ona zbledla a neodpovídala. Nakonec řekla: „Myslela jsem, že sis přišel promluvit o naší svatbě.“

„To ano,“ řekl Aldaron. „Bude, jakmile se vrátím, jestliže počkáš.“ Ale vda žal v její tváři, byl pohnut, a tu připadl na vhodnou myšlenku. „Bude hned,“ řekl. „Bude, než tento rok skončí. A potom vystrojím takovou loď, jakou Odvážní ještě nikdy nepostavili, Královin dům na vodě. Aby ty popluješ se mnou, Erendis, pod přízvi Valar. Yavanny a Oromeho, které miluješ; popluješ do zemi, kde ti ukážu takové lesy, jaké jsi ještě nikdy neviděla, kde i nyní Eldar zpívají; nebo hvozdy rozlehlejší než Nümenor, divoké a volné od počátku dni, kde stále můžeš slyšet velký roh pána

Oromého.“

Ale Erendis se rozplakala. „Ne, Aldarone,“ řekla. „Těší mne, že svět stále ještě uchovává takové věci, o jakých jsi vyprávěl, ale já je nikdy nespátím. Neboť po tom netoužím: mé srdce náleží lesům Nümenoru. A bědat! jestliže bych z lásky k tobě vstoupila na loď, nevrátila bych se. Je nad moje síly to snést; a mimo dohled země bych zemřela. Moře mě nenávidí a teď se mi pomstil, že jsem tě od něho tak dlouho zdržovala a přesto před tebou přehala. Jdi, můj pane! Ale měj sřitování a neber si tak mnoho let, jako jsem zřítarla dříve.“

Nato Aldaron upadl do rozpaků, neboť jak před tím v neobzřetném hněvu mluvil se svým otcem, tak ona nyní mluvila s láskou. Toho roku nevyplul, ale měl málo klidu nebo radosti. „Mimo dohled země ona zemře!“, řekl. „Bryz zemřu já, jestliže se na to budu déle dívat. Jestli tedy máme prožít nějaké roky spolu, musím jít sám a bryz.“ Proto se konečně připravil na játe vyplout a Odvážní byli rádi, když už nikdo jiný z tech na Ostrově, kteří byli do věci zasvěcen. Tři lodi byly opatřeny posádkou a v měsíci Vressé odpluly. Erendis sama upevnila na příď Palatranu zelenou ratiolost *oiotaré* a skryla své slzy, dokud loď nezmezela za velkými novými vřolami.

Více než šest let minulo, než se Aldaron vrátil na Nümenor. I od královny Almarian se mu dostalo chladnějšího uvítání a Odvážní poklesli v úctě; neboť lidé se domnívali, že se k Erendis zachoval španě. Ale on byl skutečně pryč déle než plánoval; neboť našel přístav Vynalondé zcela zničeny a vzemnuté moře obracelo vlnivě všechny jeho snahy jej obnovit. Lidé na pobřeží se Nümenorecům začali obávat nebo se stávali otevřeně nepřátelskými;

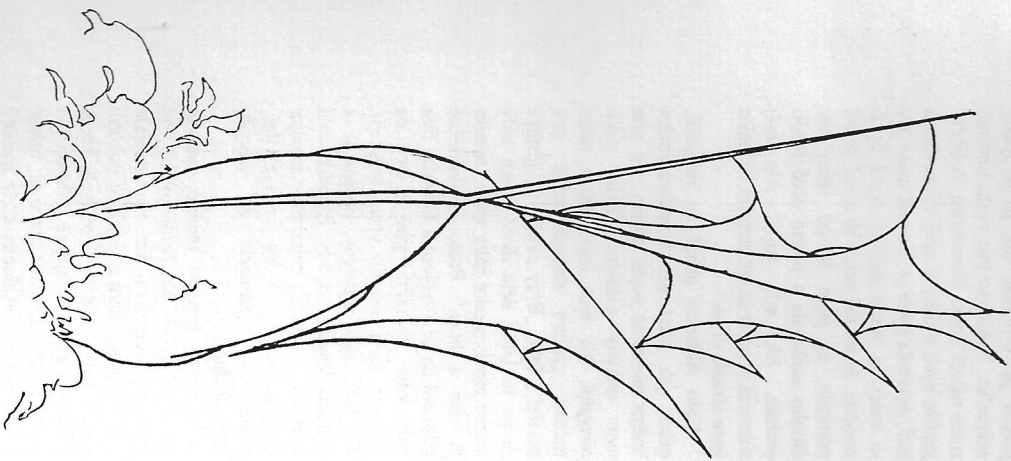
a Aldarion zasloupl zvěsti o nějakém vládcovi ve Středozemí, který nenávidí muže z lodi. Poté, když se chtěl obrátit k domovu, zvedl se od jihu velký vír a zahnal ho daleko na sever. Zůstal na čas v Mithlondu, ale když se jeho loď znovu ocitly na širem moři, byly opět hrany na sever do nebezpečných ledových pustin a všichni třepli chladem. Konečně se moře a vír utišily, ale zrovna jak Aldarion toužebně vyhlížel z přídě Palatranu a v dalece pozoroval Menelarnu, jeho pohled padl na zelenou ratolest a spáříl, že uvadla. Nato se Aldarion polekal, neboť taková věc se s ratolesti *otolairé* nikdy nestala, dokud byla omyvána penou. „Zmrzla, Kapitáne,“ řekl námořník, který stál vedle něho. „Bylo moc chladno. Jsem rád, že zase vidím Plif.“

Když Aldarion vyhledal Erendis, pohledla na něj dychtivě, ale nepohnula se, aby ho přivítala, a on chvíli stál nenačaje slovy, což nebylo jeho zvykem. „Posaď se, můj pane,“ řekla Erendis, „a nejprve mi pověz o všech svých činech. Mnoho jsi musel vidět a vykonal za ta dlouhá léta.“

Nato Aldarion začal váhavě hovořit a ona seděla mlčky, naslouchajíc, zatímco vyprávěl vše o svých strastech a prodlevách a když skončil, řekla: „Děkuji Valar. Jejichž milostí jsi se konečně vrátil. Ale děkuji jim také, že jsem neplula s tebou, neboť bych uvadla dřívě, než jakákoli zelená ratolest.“

„Tvá zelená ratolest se nedostala do toho krutého mrazu úmyslně,“ odpověděl. „Ale zavrní mne nyní, je-li to tvá vůle, domnívám se, že lidé tě hanět nebudou. Ale neodvažují se doufat v to, že se tvá láska ukáže trvalejší než krásné *otolairé*.“

„Tak se opravdu ukázala,“ řekla Erendis. „Ještě neumrzla, Aldarione.“

Kterým mohla rozumět, znalost jiného druhu - o lidech a zemi občas slychala od služebných, ačkoli v tom Erendis nevěděla. Ale ženy byly opatrné věci s dítětem obávající se své pani, a pro Ancalimé bylo skutečně málo věci k obveselení v bílém domě v Emeriu. Byl ztichlý a bez hudby jako by tam nedávno někdo zemřel, neboť v Númenoru v oněch dnech bylo úlohou mužů hrát na hudební nástroje a hudba, kterou Ancalimé slychala v dětství, byl zpěv žen při práci mimo dům a z doslechu Bílé Pani z Emerie. Ale nyní bylo Ancalimé sedm let, a tak často, jak ji jen bylo dovoleno, vycházela z domu do rozlehlych pahorků, kde se mohla volně proběhnout, a někdy chodila s pasačkami, starala se o ovce a jedla pod širou oblohou.

Šedého dne vletě toho roku mladý hoch, ale starší než ona sama, přišel do domu se vzkazem z jedné ze vzdálených usedlostí. Ancalimé na něho narazila, jak žvýkal chléb a popíjel mléko na dvorku za domem. Podíval se na ni jako by nic a pokračoval v pití. Poté postavil hrnek. „Co koukáš, ty velkoukáč?“ řekl. „Jsi hezká holka, ale trochu hubená. Nechtěš si kousnout?“ Vytáhl z brašny kus chleba.

„Jdi už, řbale!“ zavolala stářena, která vyšla ze dveří mlčénice. „A utíkej, nebo ten vzkaz, co jsem ti dala pro tvou matku, zapomeň, než se dostaneš domů!“

„Kde jsi ty, není potřeba hlídací pes, matko Zamini!“ křikl chlapec, přeskočil branku a s povykem utíkal doů z kopce. Zamini byla stará venkovanka, prostofeřka a nedala se tehko zastráti, ani Bílou Pani ne.

„Co to bylo za ránušidlo?“ řekla Ancalimé.

„Chlapec,“ řekla Zamini, „jestli víš, co to je. Ale jak bys mohla? Jsou to většinou jedlíci a křiklouni. Tamten jí stále - ale ne bez účelu. Pěkného mládence najde jeho otec, až se vrátí, ale jestli to nebude brzo, sotva ho pozna. To bych mohla říci i o jiných.“

„Ten chlapec má tedy také otce?“ zeptala se Ancalimé.

„Samozřejmě,“ řekla Zamini. „Užbar, ovčák vzneseného pána daleko na jihu. Pána ovci, jak mu říkáme, přibuzného Krále.“

„Proč tedy chlapčův otec není doma?“

„Proč, *hazimké*,“ řekla Zamini, „protože uslyšel o těch Odvážných a přidal se k nim a odplul s tvým otcem, pánem Aldarionem: ale jen Valar vědí kam nebo proč.“

Toho večera se Ancalimé náhle zeptala své matky. „Říká se mému otci také Pan Aldarion?“

„Říkalo,“ odpověděla Erendis. „Ale proč se ptáš?“ Její hlas byl klidný a chladný, ale podívala se a byla znepokojena, neboť dřívě mezi nimi nepadlo žádné slovo ohledně Aldariona.

Ancalimé na otázku neodpověděla.

„Kdy se vrátí?“ řekla.

„Neptej se mě!“ řekla Erendis. „Já nevím, možná nikdy. Ale tím se netrap, neboť máš matku a ta ti neuteče, dokud ji budeš milovat.“

Ancalimé znovu o svém otci nemluvila.

Dny míjely, nespouce další rok, a pak další, toho jara bylo Ancalimé devět let. Jehňata se narodila a vyrostla, sříž nadešla a skončila, horké léto spálilo trávu. Přišel deštivý podzim. Nato se s větrem a mraky vrátila Hithlonde z šedivého moře a přinesla Aldariona do Rómenny; do Emerie byl poslán vzkaz, ale Erendis o něm nemluvila. Na nábořež nebyl nikdo, aby ho přivítal.

daru Krále, a ten stal na úbočí hledičím k západu, obklopenem velkým trávníkem, který bez přeměnění zidkou nebo žlym plotem přecházel v pastviny. Tam vzala Ancalime a jedna družě si byly jedinou společností. Neboť Erendis si přála mít ve své domácnosti pouze sloužící a všechno to byly ženy a stále se snažila uzpůsobit svou decru podle sebe a naplnit ji svou vlastní tpekostí vůči mužům. Ancalimé skutečně zídka vidala nějakého muže, neboť Erendis nevydržovala dvůr a jejich několik málo služebníků v hospodářství mělo svá sídla opodál. Jiní muži tam nepřicházeli, jen vzácně někteří posel od Krále, a ten odjížděl brzy, neboť mužům se zdálo, že v tom domě je jakýs chlad, který je zahání na útek, a dokud zůstávali, cítili se nuceni hovořit polohlasem.

Jednoho rána brzy po té, co přišla do Eimse, Erendis probudil pláč zpěv a na římse jejího okna seděli elfi práci, kteří dlouho hnízdili v její zahrádě v Armenelosu, na něž tam zapomněla. „Letie pryč, sladce hlupáčkové!“ řekla. „Tady není místo pro štěstí, jako je vaše.“

Nato jejich zpěv usnul a oni vzletli nad stromy, říkaliť zakroužili nad střechami a poté odletěli na západ. Toho večera usedli na okno komnaty v domě jejího otce, kde přespala s Aldarionem na cestě z hostiny v Andúni, a tam je Níneth a Beregar nalezli ráno příštího dne. Ale když k nim Níneth vztažila nuce, prudce se vznesl a odletěl a ona je pozorovala, dokud se nestali tečkami ve slunečním světle, spěchajíce k moři, zpět do země, odkud přišli.

„Znova tedy odešel a opustil ji,“ řekla Níneth.

„Proč tedy neposlala vzkaz?“ řekl Beregar. „Nebo proč nepřišla domů?“

„Poslala dostatečný vzkaz“, řekla Níneth. „Neboť propustila elfi práci a

to udělala špatně. To nevěstí nic dobrého. Proč, proč, má decro? Přece jsi věděla, čemu se musíš postavit! Ale nechme ji samotnou, Beregar, někdo ji může být. Toto už více není její domov a zde se neuzdraví. On se vrátí. A potom ji snad Valar sešou moudrost - nebo přinejmenším lživost!“

Rdyž přišel druhý rok Aldarionovy plavby, na Královu práci Erendis přikázala, aby byl dům v Armenelosu vyzdoben a přichystán; ale ona sama se nijak nepřipravovala k návratu. Králi poslala odpověď: „Přijď, jestliže mi ponoučš, *atar aranya*. Ale mám nyní důvod ke spěchu? Nebude dostatek času, až se jeho plachta objeví na Východě?“ a pro sebe si říkala: „Bude si Král přát, abych čekala, na nábreží jako namořníková mláť? Čekala bych, ale už ji nejsem. Tu ulohu jsem již dohrála až do konce.“

Ale rok mjeel a žáná plachta se neobjevila; a přišel další rok a skláněl se k podzimu. Tu se Erendis stala nevládnou a mlčenlivou. Narádlá, aby dům v Armenelosu byl uzavřen a ze svého domu v Eimse se víckrát nevdálila na více než několik hodin cesy. Všechnu lásku, které byla schopna, dala své decce a přimkla k ní a nechála, aby ji Ancalimé opouštěla, dokonce ani na návštěvu Níneth a jejich přibuzných v Západních Zemích ne. Všechny Ancaliminy vědomosti pocházely od její matky; naučila se dobře číst a psát a mluvit elfi řečí s Erendis po způsobu, jakým ji užívali v zvešení lidé Núnemoru. Neboť v Západních Zemích to byla v domect jako Beregartv každodenní mluva a Erendis málo kdy užívala núnemorejskou řeč, kterou více mluval Aldarion. Ancalimé se také dověděla mnoho o Núnemoru a dávných dnech z knih a svitků, které byly v domě, a

Bědal. Jak tě mohu zavrhnout, když znovu hledím na tebe, jenž ses vrátíš krásný jak slunce, když skončí zima!“

„Nechť tedy nyní přijde jaro s létem!“ pravil.

„A necht' se zima nevrací,“ dodala Erendis.

Sehdy k radosti Meneldura a Almarian byla svatba Králova Dědice ohlášena na příští jaro; a tak se i stalo. V roce osmistém sedmáctém Druhého Věku byli Aldarion a Erendis oddáni v Armenelosu a v každém domě zněla hudba a muži a ženy zpívali na všech ulicích. A poté Kráľiv Dědice a jeho nevěsta projízďeli celým Ostrovem, jak se jim zlíbilo, až o letním slunovratu přijeli do Andúnie, kde jeji pán Valandil přichystal poslední hostinu a shromáždil se tam všechen lid ze Západních Zemí; z lásky k Erendis a z hrdosti, že Královna Núnemoru vzejde z nich.

Ráno před hostinou vyhlédli Aldarion z okna jejích ložnic, které hledělo na západ přes moře. „Pohled, Erendis!“, zvolal, „je tam loď, která spěchá do přístavu a není to žádná núnemorejská loď; ale jedna z těch, na kterou ty ani já nikdy nevstoupíme, i kdybychom chtěli.“ Nato Erendis vyhlédla ven a spatřila vysokou bílou loď s bílými pláky kroužícími kolem ve slunečním svitu a její plachty se sříbrně třpytily, jak s pěnou kolem přide plula do přístavu. Takto Eldar významnami svatbu Erendis pro lásku lidí ze Západních Zemí s nimiž byli v nejužším přátelství.¹⁹ Jejich loď byla obtěžena květy pro okrášlení hostiny, takže všichni, kdo tam seděli, byli korunováni *elamorom*²⁰ a sladkým *hssimem*, jehož vůně přináší srdci klid. Přivezli pěve, zpěváky, kteří si pamatují písnié elfi a lidi ze dnů Nargothrondu a Gondolinu

před dávnými lety, a mnoho Eldar, vysokých a silčných, zasedlo ke stolu mezi lidí. Ale lidé z Andúnie, hledíce na blaženou společnost, říkali, že nikdy nebyl krásnější než Erendis a říkali, že její oči byly jako jasné, jako byvaly oči Morwen Eielhwen zasařa²¹, či dokonce oči oněch z Avallóné.

Eldar také přinesli mnoho darů: Aldarionovi darovali výhonek stromu, jehož kůra byla smehobílá a jehož kmínek byl přímý, pevný a pružný, jako by byl z oceci, ale ještě neměl listy. „Děkují vám“, řekl Aldarion elfům. „Dřivo takového stromu musí být skutečně drahocenné.“

„Snad, my nevíme,“ odpověděli. „Žádný nikdy nebyl pokacen. V létě má chladivé listy a v zimě květy. Proto si jej ceníme.“

Erendis dala párek pláčů, šedých se zlatými zobáčky a nožkami. Sladce zpívali jeden druhému mnohé melodie, jež se během dlouhého zpěvu nikdy neopakovaly, ale jestliže byli od sebe odděleni, hned se sléti k sobě, jinak by nezpívali.

„Jak se mám o ně starat?“ otázala se Erendis.

„Nech je volně poletovat“ odpověděli Eldar. „Neboť my jsme k nim promluvíli a jmenovali tě, a zůstanou, kdekoliv budeš sídlit. Žij spolu po celý svůj život a ten je dlouhý. Možná bude mnoho takových pláčů zpívat v zahrádkách tvých dětí.“

Su noc se Erendis probudila a skrze mížový okna se linula sladká vůně, ale noc byla světlá, neboť zapadající měsíc byl v úplňku. Nato opustívali jejich lůžko Erendis vyhlédla ven a spatřila celou zemi spící ve sříbře, ale dva práci seděli bok po boku na její římse.

Když hodování skončilo, Aldaron a Erendis odešli na čas do jejího domova, a ptáci opět hrádovali na římsě jejího okna. Nakonec se rozloučili s Beregamem a Nineth a konečně odjeli zpět do Armenelosu, kde měl podle Králova přání sídlit jeho Dědic a byl tam pro ně připraven dům uprostřed zahrady stromů. Zde byl zasažen elfi strom a elfi ptáci zpívali v jeho koruně.

Dva roky později Erendis otěhotěla a na jaře roku porodila Aldaronovi dceru. Už od narození bylo dítě silné a vyrůstalo do krásy: nejkrásnější žena, jak staré příběhy vyprávějí, která se kdy narodila v Elrosově rodě, kromě poslední, Ar-Zimraphel. Když měla dostal první jméno, pojmenovali ji Ancalimé. V srdci byla Erendis ráda, neboť si myslěla: „Aldaron nyní jistě zatouží po synovi, aby byl jeho dědicem, a zůstane se mnou ještě dlouho.“ Neboť v skrytu se stále obávala Moré a ačkoli se to mělo nad jeho srdcem, a ačkoli se to snažila skrýt a byla ochotna s ním rozprávět o jeho starých dobrodružstvích a jeho nadějích a plánech, zářivě pozorovala, jestli odešel na svou loď nebo travil mnoho času s Odvážnými. Jedenkrát ji Aldaron požádal, aby přišla na Eambar, ale rychle spatřiv v jejích očích, že není zcela ochotna, nikdy víc na ni nenechal. Nikoli bezdůvodný byl Erendisin strach. Když byl Aldaron pět let na souši, začal se znovu zabývat svým panstvím nad lesy a často byl z domu pryč po mnoho dní. Nyní byl v Nümenoru stavebního dříví skutečně dostatek (a bylo to hlavně díky jeho prozřetivosti), přesto, jak byl lid nyní poččetnější, dřeva bylo potřeba stále více

pro stavbu a výrobu mnoha jiných věcí. Neboť v oněch dávných dnech, ačkoli mnozí byli zruční v opracování kamene i kovu (jelikož staří Edain se naučili mnoho od Noldor), Nümenorejci mlívali věci utvářené ze dřeva, ať už pro denní užití nebo pro krásu řezby. V té době dbal Aldaron nejvíce na budoucnost; sázel vsude, kde se kácelo, a nechal vysazet nové lesy tam, kde bylo místo, volná země vhodná pro stromy různých druhů. Tehdy to bylo, že se stal všeobecně známý jako Aldaron, kterýmž jménem je pamatován mezi těmi, kdo v Nümenoru obdělali žezlo. Přesto se mnohým, nejen Erendis, zdálo, že chová málo lásky ke stromům samotným, staraje se o ně spíše jako o dřevo, jež by posloužilo jeho plánům.

Nejnak tomu bylo i s Moiem. Neboť jak Nüneth řekla Erendis dávno předtím: „Lodě může mlílovat, má dcero, neboť ty jsou vytvořeny tukana a myslí muži, ale já se domnívám, že to není vítr nebo širé vody, co tak rozněcuje jeho srdce, ani pohled na cizí zemi, ale nějaký žár v jeho myslí nebo nějaký sen, který ho pohání.“ A může být, že byla blízko pravdy, neboť Aldaron byl mužem předvídatým a viděl dny, kdy lidé budou potřebovat více místa a větší bohatství, a ať už on sám to věděl jasně nebo ne, snil o slávě Nümenoru a moci jeho králi a hledal oporu, odkud by mohl vykročit k větší říši. Tak se stalo, že zanedlouho se obrátil od lesnictví znovu k stavbě lodí, a tu mu napadlo postavit loď mohutnou jako hradiš, s vysokými stěžni a velkými plachtami jako oblaka, nesoucí posádku a zásoby pro celé město. Nato byly v ohraďkách Rómenny pily a kladiva v plíně práci, zatímco kromě mnoha menších plavidel

vznikal velký žebrovaný trup, jemuž se lidé podívovali. *Thiraphanto*, Dřevěná velryba, ho nazývali, ale tak se nejmenoval.

Erendis se dozvěděla o těchto věcech, ačkoli Aldaron ji o tom neřekl, a zneklidněla. Proto mu jednoho dne řekla: „Co značí všechn ten shon s loděmi, Pane Přistařů? Nemáme jich dost? Kolika krásným stromům již sekýra letos zkrátila život?“ Promluhla lehce a při tom se usmála.

„Muž musí mít na pevnině nějakou práci, kterou by mohl vykonal,“ odpověděl, „i když má krásnou ženu. Stromy rostou a stromy se kácí. Vysazují více, než jich padlo.“

Také mluvil lehkým tónem, ale nedával se jí do tváře, a o těchto věcech už spolu nehovořili.

Ale když Ancalimé byly téměř čtyři roky, Aldaron konečně Erendis otevřeně vyjevil svou touhu znovu odpoutat z Nümenoru. Seděla tiše, neboť ji neřekl nic, co by už nevěděla a slova byla zbytečná. Zůstal až do Ancaliminych narozenin a ten den si ji velice hledal. Snažila se a byla veselá, ačkoli ostatní v tom domě nikoli, a když šla do své postýlky, řekla svému otci: „Kam mě vezmeš tohle léto, *latanya*? Ráda bych viděla blivý dům v zemi oveček, o kterém *manil* vypráví.“ Aldaron neodpověděl, přišlo dno opustil dům a byl několik dní pryč. Když bylo vše připraveno, vrátil se a dal Erendis sbohem. Nato se jí proti její vůli objevily v očích slzy. Zamouritly ho, a přece ho podráždily, neboť v myslí byl rozhodnut, a zatvrdil své srdce. „Ale Erendis!“, řekl. „Osm let jsem vydržel Nenužs navždy vázat v něžných poutech Králova syna z krve Tuora a Eärendila. A já nejdu na smrt. Vřátm se brzy.“

„Brzy?“ řekla. „Roky jsou neuprosné a ty je nepřivezeš s sebou

zpět. A mé jsou krašší než tvé. Morje mláďi ubíhá a kde jsou mé děti a kde je tvůj dědic? Přiliš dlouho a příliš často bylo v poslední době mé lůžko opuštěné.“⁴²

„Často jsem se domníval, že ti to tak vyhovuje lépe,“ řekl Aldaron. „Ale nehnevme se, i když nejíme stejně myslí. Pohlétni do svého zrcadla, Erendis. Jsi krásná a žádny stin věku se ještě neobjevil. Máš dost času, abys ho poskytla mé velké potřebě. Dva roky! Dva roky je vše, oč tě žádám!“

Ale Erendis odpověděla: „Řekni spíše - dva roky si vezmu, ať chceš, či ne! Vezmi si tedy dva roky! Ale ne víc. A Kráľův syn z krve Eärendila by měl také dostát svému slovu.“

Přišlo rána Aldaron odešel ve spěchu. Zvedl Ancalimé a polibil ji, ale ačkoli se ho držela, rychle ji postavil na zem a odjel Brzy po té velké loď vyplula z Rómenny. *Hirilonte* ji pojmenovali, Hledač přistařů, ale opusťla Nümenor bez Tar-Meneldurova požehnání, a Erendis nebyla v přistavu, aby upevnila zelenou Rádost návratu, ani ji neposlala. Aldaronova tvář byla zachmuřená a ztrápená, jak stál na přídi *Hirilondé*, kde žena jeho kapitána upevnila velkou větev *oiolaré*, ale neohlédl se, dokud Menelarna nebyla daleko v soumraku.

Celý ten den seděla Erendis samotná ve své komnatě, truchlivši, ale hluboko v srdci cítila novou bolest chladného hněvu a její láska k Aldaronovi byla smrtelně raněna. Nenávíděla Moré a nyní i stromy, které dříve mlívolala, neouzřela více spát, neboť ji připomínaly stožary velkých lodí. Proto zanedlouho opusťla Armenelos a odešla do Emerie uprostřed Ostrova, kam bylo vždy, zblízka i zdáli, větrem nesené bečící ovci. „Mým uším zni slaději než kvílení racků,“ řekla, jak stála ve dveřích svého bílého domu,